HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | **Roč. I. — Číslo 3.** | **Sobota (Saturday) 17. ledna (January) 1976** | Cena 25 centů

Tento obrázek se v našem krajanském tisku dosud nikde neobjevil. Je to záběr z ukončení oslav millenia pražského biskupství ve svatovítské katedrále v Praze o svátku sv. Václava L.P. 1973. — Marxistický režim měl toho roku strach z jakékoli veřejné náboženské manifestace věřících a zakázal dokonce i vyvěšení plakátů v kostelích, které měly toto významné kulturní a historické výročí našemu národu připomenout. Věřící katolíci si však všechno zakázat nedali. Dne 23. dubna — o svátku sv. Vojtěcha, prvního českého biskupa — zaplnili svatovítskou katedrálu, kterou státní památkový úřad začal najednou opravovat a dal všude postavit zednické lešení. Po této mírumilovné — a přece tak výmluvné manifestaci věřících — Úřad pro církevní záležitosti při ministerstvu školství najednou rozhodl, že povoluje během roku u sv. Víta ještě tři takové slavnostní bohoslužby: v květnu na svátek sv. Jana Nepomuckého, v červenci o svátku svatých Cyrila a Metoděje a v září na svátek sv. Václava. — Náš obrázek je právě z této poslední děkovné bohoslužby, jíž se zúčastnil dokonce i veliký počet tajných policistů v civilu, aby v "případě jakýchkoli protirežimních projevů" mohli ihned zakročit. — Jako náš moravský Velehrad, svatovítská katerála v Praze s hrobem sv. Václava, Vojtěcha a Jana Nep. jsou základními kameny naší křesťanské národní kultury. Odtud si přivezli do Ameriky svou věrnost víře a národu i naši američtí pionýři. Vzpomínka na naše národní ochránce jim dávala sílu k životnímu boji ve zdejším "Novém světě" a inspirovala je k osobní oběti při stavbách kostelů, škol a k vydávání českého tisku.

V tomto roce dvousetletého výročí americké nezávislosti budeme věnovat na tomto místě zvláštní pozornost právě všemu tomu, co naši věřící i nevěřící předkové v Americe dokázali vytvořit, aby si zde získali vážnost pro svůj národ u ostatních národnostních skupin a zároveň tak přispěli svou hřivnou k budování silné a svobodné Ameriky. Pomůže to nám k hlubšímu sebevědomí a našim drahým doma tím dokážeme, že na ně nezapomínáme. — Pošlete nám fotografie kostelů, škol a podniků ze svých českých osad.

Dr. Jiří S. Benson:

JEN SVOBODA ZAJIŠŤUJE POKROK; DIKTATURA NEPROSPÍVÁ NIKOMU

Pokrok uvnitř civilisace přichází obyčejně ze dvou zdrojů; buď je vyvolán potřebami při vedení války, anebo je způsoben touhou po zisku, který je motivem podnikání. V dějinách nejednou boj na život a na smrt dal vznik velkým ideám, které vedly k zlepšení života. V Americe byl většinou zisk pohnutkou podnikání a pokroku. Lidé přemýšleli, plánovali, vynalézali a investovali proto, že měli naději na zisk. Jejich ideje, vynálezy a investice jim přivedly nejvyšší životní úroveň, jakou lidé v dějinách kdy poznali, a zároveň také prospěly celé lidské rase. Toto bylo zejména pravdou v oboru dopravy osob, věcí a služeb. Amerika se opravdu pohybovala vpřed svými vlastními vynálezy a svým podnikáním.

Srovnání svobodné a totalitní společnosti.

Když naši zakládající Otcové dospěli do Jamestownu a do Plymouthu, byli u cíle své cesty z tyranie do svobody. Naši první političtí vůdci byli lidmi pohybu. Jiří Washington procestoval téměř každý inč původních 13 kolonií a jeho současníci byli téměř všichni velkými cestovateli. Také bylo řečeno, že touha po zlatě otevřela západ. Je-li to pravda, pak se může říci, že objevení a těžba zlata tehdy přinesly blahobyt a hojnost mnohým lidem, kteří jich předtím neznali.

Člověk poprvé vynalezl kolo buď z nutnosti anebo z potřeby pro válku. Touha sloužit lidem více a tím více vydělat způsobila, že parní stroj byl postaven na kola a že byl zdokonalen, aby se pohyboval rychleji a mohl táhnout více vozů. Lidé se pak mohli rychleji pohybovat a tento pokrok jim byl požehnáním. Začali užívat parolodi a lokomotiv, hnaných parou, pak trolejbusů, hnaných elektřinou, potom tryskových letadel, hnaných zvláštním gasolinem, a posléze vesmírových raket, hnaných pevným chemickým palivem.

Dnes, pouze po 200 letech své existence, Amerika vlastní asi třetinu všeho bohatství světa a produkuje třetinu všech průmyslových výrobků a služeb na celém světě; toto platí i po objevení bohatých olejových polí na Blízkém východě a jinde na světě. Američané se také těší blahobytu, o kterém se většině lidstva ani ve snu nikdy nezdálo.

Důvod toho je jednoduchý. Amerika vždycky byla a dosud je nejsvobodnější zemí v dějinách lidstva. U nás v Americe považujeme zisk za vznešenější pohnutku než jsou loupež nebo válečné dobývání. *Víme, že velké vynálezy mají být k dobru celému lidstvu; může-li totiž* člověk svobodně přemýšlet o velkém vynálezu a potom vzbudit u svých přátel zájem, aby učinili potřebné investice pro praktické použití tohoto vynálezu, pak to může být ku prospěchu všech. Toto neplatí o totalitních společnostech, kde pouze stát se těší svobodě konat, cokoliv chce. Rusko má peníze, má odborníky i přirozené zdroje, potřebné k tomu, aby vypěstovalo více obilí než Spojené státy. Před šedesáti lety bylo carské Rusko největším vývozcem obilí světa. Dnes však komunistické Rusko musí dovážet potraviny, aby mohlo uživit své obyvatelstvo. Přitom však ještě žádá, aby se ostatní svět stal stejným jako je ono. Rusko užívá svých zdrojů k budování dálkových střel, válečných lodí a letadel, nikoliv proto, aby poskytlo svému lidu lepší věci, nýbrž proto, aby vnutilo celému světu svou ideologii.

Američtí budovatelé dopravních prostředků.

Když američtí pionýři dosáhli své svobody, začali pomýšlet

(Pokračování na str. 2.)

ENGLISH SECTION INSIDE

SLOUPEK INFORMACÍ

A POZNAMEK K UDÁLOSTEM VE SVĚTĚ

Na konci minulého roku vyšel v "Lidovém deníku", nejrozšířenějších čínských novinách, článek, jehož překlad se nyní ve výňatcích dostal i na stránky některých našich časopisů. Jeho obsah nás nutně musí zajímat, neboť obviňuje Spojené státy, že spolu se Sovětským svazem prý "připravují novou světovou válku". Dočítáme se mimo jiné: "Zatímco američtí imperialisté, upadající ve svých výkonech, se tvrdě snaží udržet si získaný náskok, sovětští revizionisté jsou na cestě k tomu, aby je dohnali. Sovětský arsenál atomových zbraní narůstá tak rychle, že se brzy vyrovná americkému." Nějaké úmluvy nebo dohody o omezování strategických zbraní prý tento "horečný závod", který je hrozbou světovému míru, nezastaví. Tak soudí nedávní hostitelé presidenta Spojených států a jeho nejbližších spolupracovníků. Nedověděli jsme se pořádně, o čem hovořili, když spolu jednali tváří v tvář, ale pro nás je nakonec důležitější, jak se páni Číny vyjadřují o Americe před světovou veřejností a jak jednají. I to málo, které jsme citovali, říká dost o *skutečném* postoji čínských komunistů ke Spojeným státům. Politika jejich vůdců zůstává protiamerická, a tento trend může nyní po smrti dlouholetého předsedy vlády Ču-Enlaje ještě zesílit, nabudou-li vrchu ideologové.

Mimochodem: Kolik atomových zbraní má poschováván Peking po všech koutech své říše? Jsou snad v jeho rukách mírovými holubicemi?

Brežněv v úzkých.

Pokud jde ještě o "závodění ve zbrojení", je nutné zaznamenat, že v tomto směru Sovětský svaz opravdu udělal několik kroků dopředu, které ho přiblížily úrovni americké vojenské techniky. Tak například loni v polovině října došlo poprvé k poruchám v činnosti systému umělých oběžnic "Vela", vyvinutých v USA, jejichž úkolem je registrovat sebemenší atomové exploze kdekoliv na světě a varovat před útoky interkontinentálních raket. Při přeletu Sovětského svazu již několikrát umlkly, jejich aparáty přestaly fungovat. Američtí odborníci došli k názoru, že Rusům se podařilo dát do provozu zvláštní radar s laserovými paprsky, který, když je zaměřen na vlnovou délku přístrojů umělého satelita "Vela", může ochromit jejich činnost, v určitých výškách je s to je dokonce zničit. A právě v té době může být odstartována smrtonosná raketa.

Nepěkná představa, proti níž je sovětská vojenská intervence v Angole jen pichnutím komára, když si uvědomíme možné důsledky takového raketového útoku: když si uvědomíme, že o něm může rozhodnout jen malá klika vedoucích mužů diktátorského režimu, jejichž nálady bývají někdy nevyzpytatelné. —

Nejdůležitější postavou vůdcovského týmu Sovětského svazu je zatím stále ještě generální tajemník komunistické strany SSSR Leonid Brežněv, který převzal mocenské otěže v říjnu 1964, když byl podstatně pomohl odstranit svého předchůdce Nikitu Chruščova. Několik novějších informací, vztahujících se k jeho osobě, nám říká, že mu přibývá vážných nepřátel, kteří ohrožují jeho pozici. Předběžné rozhodnutí o dalším osudu Brežněva může prý padnout již na sjezdu sovětských komunistů, svolaném na konec února.

Na prvním místě se hovoří o špatném stavu Brežněvova zdraví. Když byl loni na podzim hostem sjezdu komunistů Polska, dostal se k řečnickému pultu jen s pomocí ošetřovatele, kterého pak zase potřeboval k cestě ku svému křeslu. Nesnáší prý cestování letadlem, může pracovat jen čtyři hodiny denně. Jeho osobní přátelé by údajně rádi viděli, kdyby se své funkce vzdal dobrovolně. Nepřátelé se zatím omezují jen na nepřímé "rady": volají po "čerstvých, mladých silách ve vedení" — Brežněvovi bylo v prosinci 69 roků. A silný je tlak představitelů ozbrojených sil, pro něž Brežněv bezesporu udělal hodně, víc než hospodářství sneslo. Žádají "systém strategického vedení" a "upevnění vojenské převahy" — tedy ještě víc peněz, ještě více vlivu, než až dosud získali.

Političtí odpůrci Leonida Brežněva poukazují na řadu neúspěchů Sovětského svazu v jeho mezinárodních akcích. Počítají s k nim nepovedené převraty v Chile a v Portugalsku, ztráta sovětských pozic v Egyptě; kritizuje se prý dokonce i vojenská pomoc prokomunistickým silám v Angole, která je jednak nákladná, jednak politicky riskantní. Poukazuje se dále na vývoj v komunistických stranách na Západě — jde především o italskou a francouzskou — které se snaží setřást poručníkování Moskvy a mohou být v tomto směru ze sovětského hlediska nebezpečným vzorem pro východní satelitní státy.

Tyto obavy Kremlu jsou velmi opodstatněné. Československý pokus o demokratizaci režimu mohl být potlačen jen násilím, v případě Rumunska, operujícího zvláště v zahraniční politice velmi samostatně — se Moskva tak radikálního zásahu již zřekla. V důsledku vlastního prašpatného hospodářského stavu musel Sovětský svaz buď vůbec zastavit anebo silně zdražit dodávky průmyslových výrobků a surovin do zemí "bratrských" režimů. Výsledkem jsou ekonomické potíže "socialistických" či "lidově demokratických" států východního bloku, které je nutí obracet se o pomoc na Západ. Tedy pro SSSR krajně nežádoucím směrem.

V únoru tomu bude dvacet roků, co Chruščov na XX. sjezdu komunistické strany Sovětského svazu svalil všechnu vinu za předcházející neúspěchy a krutosti režimu na mrtvého Stalina. O necelých devět let později účtovali s Chruščovem novopečení "velikáni" Leonid Brežněv a Alexej Kosygin, předseda vlády. Není tedy nepravděpodobné, že se nyní pomalu, ale jistě dostávají "na řadu".

Teroristé terorizují teroristy.

My jsme ve Spojených státech únos ministrů olejářských států ze sídla jejich organizace ve Vídni koncem prosince uplynulého roku "zažili" jen jaksi na okraji denního zpravodajství. V Evropě však a na Blízkém a Středním východě se o případu nadále píše a diskutuje, neboť v této oblasti napáchali političtí teroristé již mnoho zla. Masakr izraelských sportovců v době Olympijských her v Mnichově v roce 1972 je jen jedním, bohužel nikoliv jediným příkladem. Teroristické akce různých fanatiků neznají hranic — přesvědčili jsme se o tom nedávno na new-yorském letišti . . .

Vyšetřování případu v hlavním městě Rakouska ukázalo, že pachatelé se rekrutovali z palestinské organizace, která konkuruje tzv. Palestinské osvobozenecké armádě Jassira Arafata, jenž se, jak známo, s pistolí za pasem dostal až do Spojených národů a jejich složek — teď dokonce v poradní funkci do Bezpečnostní rady. Vzájemný boj obou teroristických skupin se podle známých nyní podrobností neomezuje jen na zápas a přísun olejových peněz a na slovní potyčky — ale nechybějí ani "likvidace" soupeřů, jak se ohledupině opisuje jejich zabíjení. Podle káhirského časopisu AKHBAR EL YOM financoval vídeňský únos převážně arabských hodnostářů libyjský diktátor Khadhafi — podle AL SYASSA, který vychází v Kuwaitu, byla teroristická akce v Rakousku plánována Sověty a provedena agenty z Kuby a Syrie . . .

Buď jak buď: v informacích o souperení teroristických skupin je jiskřička naděje, že se problém dá sprovodit se světa jinou cestou, než na úkor pokojného života nevinných lidí. Rozdvojení nepřítele poskytuje příležitost příslušným institucím všech pořádkumilovných států zakročit ve prospěch společnosti. Chorobu je třeba léčit v zárodku.

J. Netík

Africká konference nevyřešila problém Angoly

Addis Abeba, Habeš. — Delegáti zemí Organizace africké jednoty skončili v habešském hlavním městě své diskuse o problému Angoly. Přítomní hlasitě žádali zastavení bojů a odchod cizích žoldnéřů z Angoly, avšak neshodli se na žádném účinném programu a nepřidali se na stranu žádného ze tří tamních politických hnutí.

Když se president Ford dozvěděl o neúspěchu této schůze zemí Organizace africké jednoty, rozhodl se, že příští týden požádá Kongres o zrušení senátního zákazu výpomoci Spojených států Angole.

President zároveň kritisoval sovětskou akci v Angole jakož i fakt, že Kuba tam poslala své vojáky, čímž vzala za své možnost rychlého zlepšení vztahů mezi Kubou a U.S.A. Akci senátu, který v prosinci 1975 svým rozhodnutím zablokoval užití dalších fondů pro výpomoc dvěma nekomunistickým hnutím v Angole, nazval "hlubokou tragedií pro všechny národy, jichž bezpečnost závisí na Spojených státech". Také znovu opakoval hlavní body politiky vlády Spojených států pro vyřešení problému Angoly: uzavření příměří, konec cizích zásahu, odvolání všech cizích vojsk a jmenování vlády národní jednoty.

Dr. JIŘÍ S. BENSON:
(Pokračování ze str. 1.)

na dobývání mírových objektů. Bylo potřebí přepravovat lidi a věci. Fulton vynalezl parní loď, nabyl velkého jmění a utvořil nová pracovní místa. Touha po zisku se tak stala hybnou silou pokroku. Ben Holladay zase nabyl značného jmění výrobou dostavníků; tím zároveň zajistil dobré výdělky lidem, kteří pracovali v jeho podnicích. DeWitt Clinton dal vykopat 363 mil dlouhý průplav s 82 stavidly, která zvedala vodu řeky Hudsonu 555 stop nad její přirozený tok až k hladině jezera Erie. Tato vodní cesta, nazvaná Erijský kanál, otevřela americký středozápad obchodu a civilisaci. Po ní byly přepravovány k atlantickému pobřeží železná ruda a jiná přírodní bohatství, a do oblasti Velkých jezer byly zase dopravovány různé výrobky a potřeby všeho druhu. John Charles Fremont a James J. Hill byli prvními průkopníky železnice; stavbou našich národních železnic jeden ztratil své jmění a druhý jmění nabyl. Henry Ford zahájil náš automobilový průmysl, zatím co bratři Wrightovi vynalezli vrtulové letadlo. Všichni získali značná jmění, avšak jejich vynálezy a podniky zároveň prospěly celému lidstvu.

Dostavníky byly sice později nahrazeny automobily, po postavení železnic klesl význam *dopravy kanálem, a funkci* železnic nakonec převzaly trucky, osobní auta a letadla. Vynálezci a podnikatelé přitom nahromadili — nebo ztratili — velká jmění, avšak zároveň celá americká veřejnost z toho měla užitek.

Komu však prospěje to, že diktátor buduje dálkové střely pro dobytí světa a pro uchvácení světovlády?

DÍKŮVZDÁNÍ

Pokládáme za milou povinnost poděkovat všem, kdo k poslednímu odpočinku doprovodili drahého manžela, švagra a strýce

Jana Pospíšila,

který zemřel 21. prosince r. 1975 ve stáří 79 roků. Zesnulý se narodil v Zarošicích na Moravě a v této zemi žil 53 let. Pohřeb měl 24. prosince v kostele sv. Ludmily po zádušní mši svaté, kterou sloužil dp. John Grace, který si zaslouží díky také za krásný proslov. Díky patří též dp. F. Přibylovi za návštěvu a modlitbu v kapli a dpp. J. Grace a T. Keegan za obřady v kapli a doprovod na hřbitov.

Děkujeme též Dr. Mirko Novákovi za pečlivé ošetřování v nemoci zesnulého a p. J. Karlovi za přátelskou službu dovážením nemocného k lékaři.

Díky všem dárcům krásných květin a obětin na mši svaté, — a nosičům rakve zesnulého, který teď odpočívá na hřbitově sv. Vojtěcha. Díky patří též pohřebnímu ústavu Noworul za vypravení pohřbu k naší úplné spokojenosti. Nakonec díky všem, kdož posledním pohledem přišli se se zesnulým rozloučit a kdo jakýmkoliv způsobem soustrast projevili a bol náš zmírnit se snažili. Všem patří naše upřímné "Zaplať Pán Bůh!"

Za příbuzenstvo:

Anička Pospíšilová, truchlící manželka.

Církevní zprávy

VATIKÁN. — Vatikánské sdělovací prostředky i sám papež Pavel projevili svůj nesouhlas s nepřátelstvím, jež ukázaly vůči svatému roku některé kruhy římské a italské společnosti. Tyto projevy byly hlavně namířeny proti nepříznivým a nespravedlivě kritickým reportážím italských novin a publikací o svatém roce, proti odmítnutí spolupráce v některých odděleních italské i městské vlády a proti odsouzení předsedy Vatikánských technických služeb, protože dal bez dovolení postavit stany pro poutníky nad katakombami. Dne 20. prosince papež Pavel vyslovil při soukromé audienci starostovi Říma a vysokým městským úředníkům své zklamání nad tím, že městská správa projevila nedostatek spolupráce s oslavami svatého roku. Proti tradičnímu zvyku jim nepoděkoval za jejich přispění na oslavy svatého roku. Několik dní před vánocemi 1975 římský soud odsoudil Edoarda Cherubini, vedoucího technických služeb Vatikánu, k pokutě 100,000 lir (145 dolarů) k vůli postavení stanů pro poutníky nad katakombami sv. Kalixta, protože prý tím byla tato historická památka ohrožena. Římský levicový tisk projevil značné nepřátelství vůči slavení svatého roku a v tomto svém nepřátelství nikdy nepolevil. V prosinci například noviny "Messagero" znovu opakovaly staré falešné obvinění, že prý Vatikán zneužívá svatého roku hlavně k tomu, aby si nahrabal peníze.

VATIKÁN. — Na svátek Svaté rodiny papež Pavel zdůraznil při polednim požehnání tradiční učení církve o rodině. Řekl, že rodina musí spočívat na základě výlučné a stabilní lásky, která je zdrojem její jednoty, jejího štěstí, jejího ducha oběti, jejího sdílení citů, práce a radostí. Také řekl, že k uchování rodinné soudržnosti silně napomáhá společná rodinná modlitba. Některé moderní ideologie napadají rodinnou soudržnost a chtějí nahradit rodinu volnějšími svazky. Papež Pavel má v úmyslu sám složit malou knížku základních rodinných modliteb, kterou pak faráři rozdají svým osadníkům při žehnání bytů.

VATIKÁN. — Papež Pavel při svém kázání 1. ledna na 9. světový den míru požádal politické vůdce světa, aby při hledání světového míru neopomenuli vyzkoušet žádnou možnost, která se jim naskytne. Doslovně řekl: "Nenechte nic nevyzkoušeného pro urovnání sporů a pro překonání překážek a pracujte pro lidský a sociální pokrok . . . . Nevinné oči dětí, chudých a trpících tělesně nebo duševně následkem války se prosebně upírají k vůdcům světa. Na tyto vůdce čeká nejen soud dějin, nýbrž i přísný a nemylný soud Boha." Dále ještě řekl, že každý jednotlivec, každý "člověk z ulice" je rovněž zodpovědný za mír ve světě. Každý z nás totiž může bojovat pro mír mocnými zbraněmi lásky a bratrství. Pouze je potřebí, aby někdo začal, a záhy se k němu ostatní sami přidají.

VATIKÁN. — Papež Pavel při svém poledním požehnání 1. ledna naléhal na katolické rodiče, aby hájili a chránili své děti, a to i nenarozené, které ještě jsou v mateřině lůně. V jednom týdnu se třikrát zmínil o ochraně nenarozeného života; zřejmě tak učinil proto, že v italském parlamentě mají zanedlouho být vedeny diskuse o uvolnění potratového zákona.

NEW YORK. — Patnáct členů organizace "Jewish Defense League" obsadilo 31. prosince 1975 úřadovnu vatikánské mise u Spojených národů v New Yorku, prý na protest proti nedávným slovům papeže Pavla, ve kterých vyjádřil svou naději, že izraelská vláda uzná práva Palestiňanů na návrat do své bývalé země. Židovští vetřelci řekli Msgr. Chelimu, trvalému pozorovateli Svaté Stolice u O.S.N., že prý poznámka papeže byla antisemitická, protože opomenul se zmínit o židech, utiskovaných v arabských zemích. Proto žádali Msgra Chelího, aby učinil veřejné prohlášení, které by napravilo opomenutí Sv. Otce. Msgr. Cheli však neochvějně odmítl jim vyhovět. Policie pak vyhnala vetřelce z úřadovny vatikánské mise.

WASHINGTON. — Odpůrci provádění potratů z celých Spojených států se sjedou na 22. ledna do Washingtonu, aby se zúčastnili protestního pochodu proti rozhodnutí Nejvyššího soudu z 22. ledna 1973, kterým se ve Spojených státech dovoluje potrat. Čeká se, že tohoto pochodu se zúčastní asi 60,000 lidí. Průvod půjde od parku "Ellipse" až ke Kapitolu, kde se účastníci setkají s kongresníky a senátory, kteří sdílejí jejich protipotratové přesvědčení.

WASHINGTON. — Dp. Albert Jamme je jeden ze čtyř světových specialistů, studujících staré semitské jazyky z doby až 1500 let před Kristem. V posledních 35 letech svého života se věnoval opisu starých semitských nápisů na arabském poloostrově. Mnohé jeho sbírky těchto nápisů byly unikáty. K jeho zármutku i k zármutku vědeckého světa však loni v říjnu byla jeho pracovna na Katolické universitě Ameriky ve Washingtoně zničena požárem a tím také vzaly za své mnohé jeho sbírky opisů starých semitských nápisů. Nyní mu Fordova nadace udělila finanční výpomoc, aby se mohl vrátit do Jemenu a tam začít své dílo opisování starých semitských nápisů znovu.

LISABON. — Portugalská umírněná levicová vláda presidenta Francisco da Costa Gomes, posílená po vyhnání komunistů ze všech vládních klíčových posic a po vyčištění armády od komunistických prvků vrátila na konci minulého roku katolické církvi rozhlasovou stanici Renascenca, kterou komunisté nezákonně obsazovali od února 1975 a které užívali k podvratné činnosti proti vládě a k šíření své propagandy. V listopadu 1975 se sice komunisté pokusili o provedení státního převratu, avšak jejich úsilí žalostně ztroskotalo. Portugalští biskupové ve svém společném poselství prohlásili, že portugalská revoluce obsahuje dobré i špatné prvky. K dobrým prvkům náleží demokratizace režimu. Žádají však, aby také byly odstraněny nespravedlnost a nerovnost mezi občany. Zdůrazňují, že bude nutno pracovat pro obrodu občanských a mravních hodnot. Ode všech žádají, aby přinášeli oběti a spolupracovali s vládním programem strohosti; aby bylo možno bojovat proti inflaci, nezaměstnanosti a jiným hospodářským nedostatkům. Ať občané sdílejí s druhými to, co mají, a ať se vyvarují přepychu. Křesťanské dědictví Portugalska podržuje svou platnost i pro revoluční dobu. Ve svém apelu k národnímu smíření biskupové žádali vládu, aby udělila amnestii přívržencům předchozího diktátorského režimu, kteří buď byli uvězněni anebo utekli do exilu. Rovněž žádali nápravu přehmatů v pozemkové reformě a návrat polí i bytů těm, kterým byly nespravedlivě odňaty.

WASHINGTON. — Národní svatyně Neposkvrněného Početí Panny Marie je největším kostelem ve Spojených státech a sedmým největším kostelem na celém světě. Ve svatém roce ji navštívilo celkem tři čtvrti milionu poutníků, kteří se tam zúčastnili různých pobožností a mší, a kteří zejména tam přistoupili ke svátosti pokání. Čeká se, že letos v roce 200. výročí existence Spojených států se počet návštěvníku této basiliky ještě zvětší. Proto tam denně bude slouženo 25 mší a 25 kněží tam bude zpovídat od 7 A.M. do 9 P.M. Tato basilika je považována za symbol zasvěcení Spojených států Panně Marii a zároveň je vyjádřením vděčnosti Bohu za dobrodiní, prokázaná Americe pod ochranou Panny Marie.

WASHINGTON. — Katoličtí biskupové Spojených států se rozhodli připravit u příležitosti 200. výročí trvání své země program "Spravedlnost a svoboda pro všechny", který má být uskutečněn v dalších pěti letech. V roce 1975 se každé dva měsíce konaly na různých místech Spojených států krajské schůze, jichž se vedle biskupů a kněží zúčastnili také katoličtí lajci, kteří měli dovoleno svobodně si stěžovat na různé nespravedlnosti, jichž jsou oběmi v různých životních okolnostech. Bylo to po prvé v dějinách církve, že obyčejní věřící mluvili a biskupové poslouchali. Ve Washingtoně se v únoru mluvilo o sociální spravedlnosti, v San Antonio v Texasu se v dubnu jednalo o imigraci, v St. Paul-Minneapolis se v červnu jednalo o vyživování a farmářských problémech, v srpnu se v Atlantě jednalo o životě křesťanské rodiny a v říjnu se jednalo v Sacramento, Calif., o ekonomii a problému nezaměstnanosti. Nyní se konají na farní úrovni diskuse o spravedlivém rozdělení pozemků. Na konci tohoto roku se na základě nabytých poznatku rozhodne plán sociální akce U. S. katolické církve pro další pětiletí.

WASHINGTON. — Msgr. Durick, biskup diecéze Nashville na odpočinku, začal svůj kněžský život jako kaplan vězení. Potom i jako biskup každoročně o vánocích navštěvoval všechna vězení na území své diecéze; podle jeho vlastních slov tyto návštěvy prospěly duchovně nejen uvězněným, nýbrž i jemu samotnému, protože jednak se naučil vážit si svobody, jednak lépe pochopil skutečné problémy vězňů. V roce 1973 vydal pastýřský list, ve kterém volal po reformě amerických vězení. Požadoval, aby vězňům bylo dovoleno přijímat návštěvy svého manžela či manželky, aby byl zrušen trest smrti a aby byla na různých místech země zbudována malá vězení, aby se tak uvězněným umožnilo žít v blízkosti svých rodin.

ŘÍM. — Vldp. Luigi Ricceri, vrchní představený řádu salesiánů, učinil výzvu, aby se věnovalo větší úsilí apoštolátu mládeže, protože mladí lidé tvoří velké procento obyvatel Asie, Afriky a Latinské Ameriky. Letos se připomíná sté výročí misií salesiánského řádu. Salesiáni mají celkem 3,330 misionářů; z 528 novicu salesiánského řádu jich 335 pochází ze zemí Třetího světa.

BOGOTA. — Organizace katolické mládeže TFP (tradice, rodina, soukromé vlastnictví) vyslovila obavy nad tím, že tradičně katolická Kolumbie se dává na scestí a hrozí jí odkřesťanění. Zejména uvedla tyto neblahé skutečnosti: přijetí nových zákonů, způsobujících pozvolné zesvětštění společnosti; marxistickou infiltraci škol; terorismus komunistických guerilů v některých částech země; vzrůst zločinnosti; ztrátu křesťanských ideálů v rodině.

MONTEVIDEO. — Uruguayská vláda dovolila biskupům své země uveřejnit u příležitosti 150. výročí nezávislosti Uruguaye společný pastýřský list, ve kterém byla učiněna slavná výzva k národnímu smíření. Biskupové však musili ze svého listu vypustit původní požadavek propuštění politických vězňů, jichž je asi tisíc. Vláda totiž s úspěchem rozdrtila marxistické teroristické hnutí Tupamaros a pochytala všechny jeho vůdce. Kdyby nyní uvěznění Tupamaros byli opět propuštěni na svobodu, začali by znovu provozovat svou teroristickou činnost.

LONDÝN. — Arcibiskup Helder Camara si stěžoval, že lidská práva jsou stále porušována, ačkoliv Organizace spojených národu je vyhlásila už před 27 roky. Řekl, že v Latinské Americe katoličtí kněží i lajci, kteří se zastávají utiskovaných lidí a požadují sociální spravedlnost, jsou často nepravem vládními kruhy prohlašováni za "marxisty"; ve skutečnosti nemají nic marxistického, nýbrž pouze chtějí naplňovat učení vatikánského sněmu a směrnice, které latinskoameričtí biskupové sestavili v roce 1968 na své schůzi v Medellinu. Přiznává ovšem, že marxisté se z taktiky vůči katolíkům a vládám za katolíky skrývají tím, že infiltrují katolická hnutí.

TEGUCIGALPA. — Celý sever Hondurasu byl vloni zničen hurikánem; s úrodou byly také zničeny i farmářské pozemky. Proto tam nyní obyvatelstvo trpí hladem a nezaměstnaností, avšak vláda proti tomu nic nepodniká. Hladoví venkované by chtěli obdržet pozemky, které opustily severoamerické banánové společnosti. Majitelé latifundií však považují tyto pozemky za své a vláda je na jejich straně. Podle zpráv misionářů venkované se pokoušeli na různých místech tyto pozemky zabrat, avšak přitom narazili na odpor velkostatkářských milic. Při vzniklých srážkách bylo v těchto posledních dnech zastřeleno 13 venkovanu. Je-li tomu tak, pak jsou páni boháči zaslepení a jen nahrávají komunistům, kteří budou hondurskou chudinu podněcovat dále.

ŘÍM. — V červnu 1976 se bude pod záštitou Spojených národů v Kanadě konat mezinárodní studijní konvence o lidském bydlišti. Svatá Stolice už teď poslala pořádajícímu výboru svůj dokument, ve kterém pojednává o lidském bydlení z hlediska křesťanských požadavků. Mimo jiné tam jsou rozebírány tyto problémy, vztahující se k bydlení lidí: isolace, optimální rozměry, veřejné služby, místa pro bohoslužbu, zodpovědnost občanu, veřejných autorit, církve atd.

READ
your Catholic Press
Millions of Catholics in the world today wish they had such freedom!

DOBA BĚHEM ROKU

DOBA BĚHEM ROKU.

Dobu "během roku" tvoří řada 33 nebo 34 neděli, které mají svůj vlastní ráz a nejsou nijak spojeny s ostatními částmi církevního roku. Jejich liturgické formuláře vznikly v pozdější době než formuláře ostatních částí.

Řada 33 nebo 34 neděli má dva úseky. První začíná neděli po svátku Zjevení Páně (Epifania) a končí neděli před I. neděli adventní. Poslední neděle "během roku", poněvadž mají eschatologický ráz, nikdy neodpadají.

Neděle "během roku" převyšují všechny ostatní svátky jak Panny Marie tak svatých. Připadnou-li tedy tyto svátky na neděli, neslaví se ani se nepřesunují.

O těchto nedělích se modlíme "Sláva na výsostech Bohu" a vyznání víry. Liturgie slova je rozdělena do tříročního cyklu, který se po třech letech vždy opakuje. Prefací pro tyto neděle je celkem 8 a kněz si je může libovolně vybrat.

Může použít kteroukoliv eucharistickou modlitbu vyjma čtvrté, poněvadž ta má svou vlastní neoddělitelnou prefaci.

Liturgická barva doby "během roku" je zelená.

+ + +

2. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

2. ČTENÍ — ZAČÁTEK PRVNÍHO LISTU SVATÉHO

MODLITBA: Všemohoucí, věčný Bože, — který všechno řídíš na nebi i na zemi, — vyslyš snažné prosby svého lidu — a dej našim dnům svůj řád a mír. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ — Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE.

Hospodin mi řekl: "Jsi mým služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou."

Avšak nyní praví Hospodin, jenž si mě utvořil služebníkem již v matčině lůně, abych přivedl zas k němu Jakuba, abych mu shromáždil Izraele — tak ve cti jsem u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou.

Řekl mi (tedy): "Málo je to, žes mým služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě udělám světlem národů, aby se rozšířila má spása až do končin země."

2. ČTENÍ — ZAČÁTEK PRVNÍHO LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA KORINŤANŮM:

Pavel, povolaný za apoštola Ježíše Krista, protože Bůh tak rozhodl, a bratr Sosthenes členům Boží církevní obce v Korintě, kteří byli posvěceni prostřednictvím Krista Ježíše a povoláni do stavu svatých, a taky všem, kteří kdekoliv vzývají jméno Pána Ježíše Krista, Pána jejich i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM PODLE SVATÉHO JANA.

Jan spatřil Ježíše, jak jde k němu, a řekl: "Hle beránek Boží, který snímá hříchy světa. To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází ten, jenž jest přede mnou, neboť byl dříve než já. A já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven Izraeli".

Jan vydal svědectví: Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. A já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mně řekl: 'Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.'

Já jsem to viděl a vydávám svědectví, že toto je Syn Boží."

* * *

Jsou mnozí z nás, kteří chtějí dociliti mír bez Boha, nebo přímo proti Bohu. V zásadě však není pravého míru bez Boha, neboť takový mír je mírem hřbitově, mírem zotročení lidí bez ducha, vůle a naděje. Patřte, co se děje: lidé jsou neschopni dociliti míru. Touží po míru a při tom se od něho vzdalují, směřujíce ke zkáze. Množství koncentračních táborů vzrůstá. Vězte, že světový mír se může zrodit jedině v našich křesťanských srdcí. (Kardinál Saliège z Tolouse při příležitosti zasedání Evropské rady ve Strassburku.) Citováno podle zprávy v St. Louiském HLASU z pátku dne 7. dubna r. 1950.

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování)

David a Ježíš Kristus.

Když čteme jak král David v zuboženém stavu přechází potok Kedron, jak s pláčem a bos vystupuje na horu Olivetskou, jak poznává zradu svého důvěrníka Achitofela, nemůžeme nepoznat v Davidovi předobraz budoucího Krále Ježíše Krista, jenž o 900 let později začíná na těchže místech své utrpení, jsa zrazen apoštolem Jidášem.

I posměch a nadávky Semejovy vůči dobrému a spravedlivému králi Davidovi jsou malým obrázkem toho, co se mělo v budoucnosti díti na Kalvarii v míře nepoměrně větší. Píše o tom evangelista sv. Lukáš: "I stál tu lid, dívaje se. Ale také náčelníci posmívali se mu (Ukřižovanému) s nimi." Luk 23, 35.

David trpělivě a odevzdaně do vůle Boží snáší Semejův posměch a odpouští mu: "Nechte ho, ať zlořečí . . .!" "Ježíš pak řekl: "Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí." Luk. 23, 34.

Absalom, vyvolený a milovaný a přece nevděčný a vzpurný syn Davidův je obrazem, Bohem vyvoleného a přece tak nevděčného a vzpurného, národa izraelského v době Ježíše Krista. Jestliže Absalom byl odchován na srdci otce svého Davida, byl i národ izraelský vychován na Srdci Božím. Jako Absalom pokusil se o život připraviti svého milujícího, ale nemilovaného otce, podobně pokusil se i národ židovský s Jerusalemem v čele zabíti svého milujícího, ale nemilovaného Vykupitele. David plakal nad Absalomem, postiženým spravedlivým trestem Božím: "Synu můj, Absalome, Absalome, Absalome, synu můj." Ježíš Kristus plakal nad Jerusalemem a národem židovským, jenž v nedaleké budoucnosti měl býti spravedlivě trestán: "Jerusaleme, Jerusaleme, . . . kolikrát jsem chtěl shromážditi dítky tvé, jako slepice shromažďuje pod křídla kuřátka svá, a nechtěl jsi!" . . . Mat. 23, 37.

ŠALOMOUN POMAZÁN NA KRÁLE. SMRT DAVIDOVA.

Vítězný návrat Davidův do Jerusalema — Zlolajce Semej přichází mezi prvními krále uvítati a odprositi — Šalomoun na krále pomazán — Stařec David napomíná Šalomouna, — děkuje Hospodinu, — mluví o stavbě chrámu a raduje se.

Nyní zase všichni poddali se Davidovi. Když se král vracel a přišel až k Jordanu, byl všecek lid judský již v Galgale, aby vyšel vstříc králi a převedl jej přes Jordan.

Když již král Jordan přešel, Semej padl před ním a prosil ho: "Nepočítej mi, pane můj, nepravosti, a nevzpomínej, že tě tupil služebník tvůj toho dne, kdy jsi vyšel, pane můj, králi, z Jerusalema. Nedbej toho, králi! Neboť já, služebník tvůj, uznávám hřích svůj. A proto dnes přišel jsem první ze všeho domu Josefova, abych vyšel vstříc pánu svému, králi."

Abisaj, ujav se slova, pravil: "Což nebude zabit Semej proto, že zlořečil pomazanému Hospodinovu??"

I řekl David: "Nestarejte se tolik o mne! Proč chcete býti mi dnes satanem? Dnes by měl býti zabit někdo v Israeli? Což nevím, že já dnes stal jsem se králem nad Israelem?"

A Semejovi král řekl: "Neumřeš!" Také mu na to přísáhl . . .

Král David pak zestaral se, maje velmi mnoho dní věku svého. Tehdy řekl: "Zavolejte mi kněze Sadoka,

(Pokračování na str. 5.)

KOMUNISTÉ PRODÁVAJÍ LIDSKÉ BYTOSTI

V Západním Německu je veřejné mínění znechuceno "násilnými adopcemi", prováděnými ve Východním Německu. Tyto adopce se vztahují k dětem rodin, zadržených při pokusu o útěk da Západního Německa. Občané Západního Německa sice zaplatí výkupné za dospělé občany Východního Německa, jimž pak je dovoleno odejet na západ, avšak v některých případech jejich děti musí zůstat ve Východním Německu, kde pak jsou předány k adopci.

Nedávno západoněmecký tisk přinesl o jednom případě zprávu, která způsobila opravdové pobouření. Sice je nutno přiznat, že nucené adopce jsou poměrně vzácné, neboť východo němečtí komunisté častěji přijmou výkupné i za děti a dovolí jim přijet za svými rodiči. Krutost uvedeného případu však přivedla občany Západního Německa k tomu, že si začali klást otázky o skutečných vztazích s východem i o programu placení výkupného.

Bonnská vláda popírá existenci takového *programu; říká*, že by nebyl v nejlepším zájmu lidí, na něž se vztahuje. Dnes se však ví, že asi od roku 1963 byly každoročně v rámci tohoto programu zaplaceny miliony dolarů jako výkupné za občany Východního Německa. Jedna soukromá organizace uprchlíků v Berlíně tvrdí, že Západní Německo nedávno vykoupilo propuštění 300 vězňů z východoněmeckých vězení, čímž počet vykoupených — podle tajné úmluvy z roku 1969 — dosáhl šesti tisíc. Většina těchto lidí jsou vězněni proto, že se pokusili uprchnout z Východního Německa. Podle zprávy tiskové kanceláře Reuter, opírající se o spolehlivé prameny, obnáší cena jedné hlavy $16.000.

V jednom z posledních čísel magazínu "Esquire" Auberon Waugh říká, že pro Východní Německo tento prodej je významným zdrojem cizích valut, a že občas je několik tisíc "politických vězňů posláno do vězení pouze proto, že východoněmecká vláda naléhavě potřebuje cizí valuty. Navíc ještě se tam poznamenává, že podle nedávného ujednání 125 tisícům lidí německého původu, kteří žijí v územích, připojených v roce 1945 k Polsku, bude dovoleno vystěhovat se do Západního Německa, v případě že za ně bude náležitě zaplaceno. Polská vláda za ně dostane buď v hotových anebo ve formě úvěru celkem $890.000.000, toto činí $7,100 za osobu.

(Pokračování na str. 5.)

(Pokračování ze str. 4.)

Natana proroka a Banajáše, syna Jajadova." Když oni vešli před krále, řekl jim: "Vezměte s sebou služebníky pána svého, posad'te Šalomouna, syna mého, na mezka mého, a doved'te ho ke Gihonu. Tam at' ho pomaže kněz Sadok a Natan prorok za krále nad Israelem, a dejte troubiti na roh a provolávati: "At' žije král Šalomoun!" Jděte pak za ním nahoru, at' přijde a sedne si na můj trůn! On kralovati bude misto mne. Nebo jej ustanovuji, by byl vládcem nad Israelem i nad Judou."

Tu odpověděl Banajáš, syn Jojadův, králi: "Tak se staň! Tak nechat' dí také Hospodin, Bůh pána mého krále! Jako byl Hospodin s pánem mým králem, tak budiž i se Šalomounem, a povznes trůn jeho výše nežli trůn pána mého, krále Davida.

Šli tedy dolu Sadok kněz, Natan prorok, Banajáš a posadili na mezka krále Davida Šalomouna, a přivedli ho ke Gihonu. A kněz Sadok vzav roh oleje ze stánku, pomazal Šalomouna. I troubili na roh a veškeren lid provolal: "At' žije král Šalomoun!" Pak stoupalo všecko množství za ním, a lid pískal na píšťaly a jásal radostí tak velice, že zněla země od křiku jejich . . .

Když se přiblížil den smrti Davidovy, přikázal Šalomounovi, synu svému, toto: Já vydám se na cestu všeho světa. Bud' statečným mužem! Zachovávej příkazy Hospodina, Boha svého, chodě po cestách jeho a ostříhaje ustanovení jeho, příkazů, práv i výroků, jako psáno je v zákoně Mojžíšově, abys úspěšně činil vše, co podnikneš a kamkoli se obrátíš, aby splnil Hospodin řeči své, které mluvil o mně, řka: "Budou-li si všímati synové tvoji cest svých a choditi přede mnou věrně celým srdcem svým a veškerou duší svou, nebude zbaven tvůj člověk trůnu Israelova."

David pronesl k Hospodinovi slova této písně: "Hospodin je skála má i pevnost. — On je také vysvoboditel můj. — Bůh je má síla, doufat budu v něho. — Štít můj je, jakož i roh záchrany mé. — Vyvýšení mé a útočiště, spasitel můj, kterýs mne násilí zbavil. — Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, — a tak nepřátel svých byl jsem zproštěn.

Obklíčily mne totiž hrůzy smrti — přívaly onoho světa mne poděsily. — Provazy pekel mne dokola zatahovaly, — náhle mne překvapila tenata smrti. — V soužení svém vzýval jsem Hospodina, — Boha svého jsem se dovolával. — On vyslyšel z paláce svého hlas můj, — naříkání mé došlo jeho sluchu.

Zachránils mne, když se lid můj vzbouřil. — Střehl jsi mne, bych byl hlavou národů. — Živ bud' Hospodin a požehnán Bůh můj. — Vynášen bud' silný Bůh mé spásy! — Proto tě slavím, Pane, mezi národy — a jménu tvému prozpěvuji píseň."

Pak David svolal všecky přední Israelovy, knížata kmenů, velitele sborů, kteří králi sloužili, tisícníky a setníky, správce královských statků a jmění, své syny s komorníky a s junáky, všecky nejzdatnější muže ve vojště, do Jerusalema.

Král se zdvihl a stoje pravil: "Slyšte mne, bratři moji a lide můj! Myslil jsem, že vystavím dům, ve kterém by odpočívala archa úmluvy a podnož nohou Boha našeho. I připravil jsem všecky věci na stavbu. Ale Bůh mi řekl: "Nesmíš stavěti domu jménu mému, protože jsi muž bojovný a krev jsi proléval. Šalomoun, syn tvůj, vystaví dům můj a sině mé, nebo vyvolil jsem si ho za syna a já budu jemu otcem. A upevním království jeho na věky, bude-li vytrvale činiti příkazy mé a práva." — Šalomouna syna mého jediného vyvolil Bůh, ještě chlapce mladičkého. Dílo však toto je veliké, nebo ne člověku připravován je příbytek, ale Bohu. Já sice dle veškeré své možnosti připravil jsem potřeby na dům Boha svého: zlato na zlaté nářadí, stříbro na stříbrné, měď na měděné, všelikého vzácného kamene i mramoru bílého přehojně. A chceli kdo (ještě) dobrovolně přinésti oběť, at' naplní ruku svou dnes a obětuje Hospodinu, cokoli chce."

I veselil se lid, když dary dobrovolně odevzdával, nebo celým srdcem obětovali je Hospodinu. Také však David král radoval se radostí velikou.

A dobořečil David Hospodinu před veškerou obcí: řka: "Požehnán bud' Hospodine, Bože Israele, otce našeho, od věku na věky! Tvá je, Hospodine, velebnost i moc, i sláva, i vítězství, a tobě přísluší chvála, nebo všecko, co je na nebi a na zemi, tvé jest. Tvé je bohatství a tvá je sláva. Ty panuješ nade vším, v ruce tvé je síla i moc. V ruce tvé je velikost i panování nade všemi věcmi. Nyní tedy, Bože náš, děkujeme tobě a chválíme tvé slavné jméno. Kdo jsem já a co je lid můj, že jsme mohli toto všecko tobě dobrovolně darovati? Tvé je všecko a co jsme z ruky tvé obdrželi, tobě jsme dali. Vím, Bože můj, že zkoušíš srdce a miluješ upřímnost, protož i já v upřímnosti srdce svého vesele obětoval jsem toto všecko. A viděl jsem s velikou radostí, že i lid tvůj, který se zde shledal, obětuje tobě dary. Hospodine, Bože Abrahama, Isáka a Israele, otců našich, zachovej na věky tuto ochotu srdce jejich, a ke tvé cti at' vždycky směřuje smýšlení to. Také Šalomounovi, synu mému, dej srdce dokonalé, by šetřil tvých příkazů, zákonů tvých i ustanovení tvých, aby vykonal vše a vystavěl dům, na který jsem potřeby připravil."

Usnul tedy David s otci svými a pochován byl v městě Davidově. Dnů, v nichžto kraloval David nad Israelemem, je čtyřicet let. V Hebronu kraloval sedm let a v Jerusalemě třicet tři léta.

I dosedl Šalomoun na trůn Hospodinův za krále místo Davida, otce svého.

Málo bylo takových panovníků.

Nejenom v dějinách národa israelského, ale i v dějinách lidstva vůbec zaujímá král David místo jednoho z nejznamenitějších panovníků. Nebyly to snad jen vynikající vojenské a státnické vlastnosti, které učinily Davida slavným, nýbrž byly to především jeho krásné mravní ctnosti.

U Davida naučíme se opravdové zbožnosti.

Jak vroucí, opravdová a hluboká byla Davidova zbožnost! Ve všech nejtěžších okolnostech svého pestrého života ani na okomžik takřka nepřestává upírati zrak svůj k nebi. V době nespravedlivého pronásledování Saulova, v čas války, v době nebezpečné vzpoury Absalomovy, když pokání činí i když požívá vnitřního i zevního pokoje a štěstí, modlívá se David slovy své překrásné písně: "Hospodin je skála má i pevnost. — On je vysvoboditel můj. Bůh je má síla, doufat budu v něho. — *Obklíčily mne* totiž hrůzy smrti — přívaly onoho světa mne poděsily. — Provazy pekel mne dokola zatahovaly. — V soužení svém vzýval jsem Hospodina. — On vyslyšel z paláce svého hlas můj — naříkání mé došlo jeho sluchu. 2. Král. 22, 2—7.

Chceme-li míti užitek ze svých modliteb.

Nemůžeme si nic lepšího přáti než, aby naše modlitby byly tak opravdové, vroucí, pokorné, do vůle Boží odevzdané, dětinně důvěrné a vytrvalé, jako byly modlitby Davidovy. Pak účinek a užitek našeho každodenního modlení bude tentýž. Upozorňuje nás kniha Sirachovcova 2, 11— 13: "Popatřte, synové, na dávná pokolení a vizte: Kdo doufal v Pána a byl zklamán? Nebo kdo setrval v bohabojnosti a byl opuštěn? Aneb kdo ho vzýval, a on pohrdl jím? Neboť dobrotivý a milosrdný jest Bůh, a odpouští hříchy a obráncem v den tísně jest každému, kdo ho hledá v pravdě."

Vlastnosti, které sluší každému.

David byl panovníkem laskavým a spravedlivým.. Každému i poslednímu poddanému svému popřál sluchu, když si stěžoval neb o něco prosil. Křivdy a bezpráví na druhých učiněná přísně trestal, vlastní sobě učiněná bezpráví trpělivě snášel a velkomyslně odpouštěl. Byl dobročinným k lidem a obětavým pro čest a slávu Boží. Všecko bohatství, co za svého života nashromáždil, věnoval na stavbu a výzdobu chrámu. Provinění své uznal a činil za ně po celý život tuhé pokání.

Dobře se vedlo národu israelskému za vlády Davidovy, neboť: "Panovník moudrý má kázeň ve svém lidu, a vláda rozumného je spořádaná." Sir. 10, 1.

České bohoslužby u sv. Prokopa
jsou každou neděli v 10:30 A.M.

V Chicagu zemřel šéfredaktor Denního Hlasatele Milo R. Tůma

Pan Milo R. Tůma, který před nedávnými lety provedl modernizaci tiskárny Denního Hlasatele, zemřel náhle v pondělí v noci 12. ledna 1976: dožil se 68 roku života.

Tuto smutnou zprávu se dovídáme právě před redakční uzávěrkou 3. čísla Hlasu národa. A tak aspoň těmito několika řádky chceme svému českému novinářskému kolegovi přát lehké odpočinutí, poděkovat mu za vše, co dobrého pro krajanský život vykonal, a jeho manželce, dceři, zet'ovi, synovi v Československu, všemu příbuzenstvu a zaměstnancům Denního Hlasatele projevit naši upřímnou křesťanskou soustrast.

Redakce

Komunisté prodávají

(Pokračování ze str. 4.)

Prodej lidských bytostí samozřejmě není v plné shodě s duchem Helsink, kde se národy smluvně zavázaly, že budou respektovat základní lidská práva. Ani není v souhlase s duchem "Východní politiky", mající za cíl uvolnit napětí mezi západem a východem, která umožnila bývalému kancléři Willy Brandtovi obdržet Nobelovu cenu míru. *Je však všeobecně známo, že komunistické režimy si nedělají žádné velké starosti s dodržováním politických slibů.* Tak například Východní Německo, ve snaze připomenout tuto samozřejmost, vypovědělo dopisovatele západoněmeckého magazínu, který přinesl zprávu o těchto nucených adopcích.

Bonn je ve svých snahách, hájit německé občany, ve velmi delikátní posici. I Spojené státy platily výkupné Castrovi, aby byli propuštěni na svobodu vězni, zajatí při nezdařené invazi v Prasečí zátoce. Tak ochotou Bonnu, platit toto výkupné, je získávána svoboda lidem, kteří po ní zejména silně touží.

Komunisté se k těmto snahám lidskosti však staví pohrdlivě. Toto ukazují jak jejich systém nucených adopcí tak i skutečnost, že nabízejí lidské bytosti k prodeji za hotové peníze.

Chicagský deník "Abendpost" právě také přinesl zprávu o tom, že prý i československý komunistický režim pomýšlí požadovat výkupné za německé občany, kteří by se v budoucnu chtěli vystěhovat do Západního Německa.

Dávno předtím už čs. komunisté zavedli praxi "prodávání nevěst". Chtěl-li se některý cizinec oženit s čs. občankou, musil za ni nakonec zaplatit výkupné. To prý za její školní výchovu, kterou ovšem její rodiče už dávno zaplatili ve státní dani.

NAŠIM ODBĚRATELŮM:

Buďte tak laskavi a mějte strpení. Potvrzení o předplatném i darech na tisk Vám pošleme postupně. Při tak rychlé proměně redakce a administrace, při opravách budovy, pomalém stěhování, zaučování se do nových metod tisku — nelze udělat vše najednou. Hlavně nám běželo o to, abychom nemusili příliš dlouho odkládat vydání nových novin, které se neobejde také ještě i pro několik budoucích čísel bez těžkostí. Chceme Vám sloužit, protože to považujeme za nutné a potřebné, abychom si uchovali vzájemné pojítko, jímž noviny určitě jsou.

Víme, že budou mít ještě po celou řadu týdnů své nedostatky. Napište nám o tom, co považujete Vy za nejdůležitější zlepšit, a až nás na to "dělání novin" bude víc, určitě se věci pohnou.

Kdyby se snad stalo, že někomu z Vás předplatitelů "HLAS NÁRODA" nedojde, napište nám, nebo aspoň zatelefonujte — (prozatím ještě na staré číslo NÁRODA na Allport: TA-9-6655).

Buďte tak hodni a pomozte nám "HLAS NÁRODA" rozšířit mezi své přátele a známé. Jistě, že těch 15 dolarů předplatného rádi obětují. Vždyť tu běží o naši společnou věc! Kdyby se tu býval našel někdo jiný, kdo by ty noviny vedl v křesťanském a národním duchu, velmi rádi bychom mu v tom bývali pomáhali. Nikdo se nenašel, tak je děláme sami, protože to považujeme za svou kněžskou a národní povinnost.

Přátelé drazí, **neodkládejte**, prosíme Vás, svou přihlášku s předplatným na odbírání HLASU NÁRODA. Nečekejte, až se bude prodávat na novinových stáncích a v kostelích. Z prodeje novin na ulicích malé národnostní tiskoviny nemají prakticky opravdu žádný užitek. Prodavač dostane za každé prodané číslo deset centů, benzín a plat šoféra při rozvážce pohltí ostatek. Stejně tomu tak je v kostelích. Přesto se však pokusíme H. N. do kostelů a na stánky — na zkoušku — dovážet!

Máme-li si tyto svoje noviny udržet, potřebujeme tedy nutně aspoň tisíc nových předplatitelů. POMŮŽETE NÁM JE SEHNAT? DOKÁŽETE TÍM, ŽE JSTE NA VÝŠI DOBY A ŽE JSTE POCHOPILI, ČEHO NÁM JE V DNEŠNÍ ZÁVAŽNÉ DOBĚ NEJVÍCE TŘEBA. Kdo rychle a ochotně pomáhá, dvakrát dává. Sám se při tom zachraňuje před životní prázdnotou. Nachází při tom své nejlepší já, objevuje svoje zdravé "kořeny", svůj životní směr, a najednou chápe, kam patří. Dostává se mu víry, posiluje se jeho naděje a roste v něm láska k Bohu i k bližním. Uvažujte o tom, a pak laskavě vyplňte tuto přihlášku:

* * *

Redakci a administraci "HLASU NÁRODA"
2657-59 S. Lawndale Ave.
CHICAGO, Ill. 60623.

Přihlašuji se za odběratele "HLASU NÁRODA" z přesvědčení, že v dnešní době a za stávající světové situace je pro nás v Americe potřebné a nutné udržet si svoje svobodné noviny s křesťanským světovým názorem.

JMÉNO: _____

ADRESA: _____

Rád bych četl rubriku o: _____

Doporučuji poslat ukázkové číslo
panu
paní
slečně _____

Adresa: _____

Posílám vám oznámku (blahopřání k výročí, inserát)

za $_____

K svému předplatnému přikládám dar na tiskový fond

$_____

Nehodící se škrtněte. Odstřihnete a vyplněnou přihlášku s šekem, vyplněným na "HLAS NÁRODA", zašlete laskavě na adresu: "VELEHRAD", 2657-59 S. Lawndale Ave.
Chicago, Ill. 60623.

Mexiko je prý ochotno zničit pole opiového máku

Mexiko, — Z Mexika je podle odhadů každoročně podloudně dopravno do Spojených států asi deset tun omamné drogy heroinu, jehož užívání způsobuje nenapravitelné škody na těle i na duchu v řadách americké mládeže. Opiový mák pro výrobu této drogy ilegálně pěstují horalé v deseti mexických státech; podle odhadů je každoročně jím v Mexiku oseto asi 20,000 akrů polí.

Mexická vláda sice dosud posílala do nedostupných hor vojáky s úkolem zničit tamní maková pole, avšak výsledky této akce nebyly uspokojivé. Nyní se prý mexická vláda a americká vláda dohodly na společné akci, financované Spojenými státy a provedené oběma zeměmi. Z letadel bude na maková pole vypouštěna chemikálie, která zničí všechny makové rostliny. Čeká se, že výsledek této akce bude radikální a že v příštích letech příliv heroinu z Mexika do Spojených států úplně vyschne. Škoda, že americká mládež nemá dostatek mravní síly, aby se z vlastního rozhodnutí vzdala užívání této smrtonosné drogy.

Kdysi ležela 4 měsíce v bezvědomí, dnes je šťastnou matkou

Union, Ill. — Při zprávě o případě Karen Quinlanové byl také připomenut případ nyní už 29-leté paní Carol Dusold Rogmanové, která před devíti roky po automobilové nehodě ležela po čtyři měsíce v nemocnici v bezvědomí. Její spánek se stával stále hlubším, takže lékaři se vzdali veškeré naděje na to, že by se někdy ještě probudila k životu. Proto dávali její matce radu, aby byly zastaveny stroje, kterými byla Carol uměle udržována při životě, a aby byla nechána zemřít. Její matka však odmítla a nadále se každodenně u její postele modlila za její uzdravení. Potom jednoho dne bratr tehdy 19-letého děvčete rozsvítil baterku u jeho očí; děvče po prvé ukázalo reakci a svýma očima sledovalo světlo baterky. Za několik dní potom bylo děvče schopno uchopit prst své matky a naděje na jeho uzdravení rostla. Po probuzení ze spánku pak Carol ještě zůstala pět měsíců v nemocnici a potom ztrávila deset měsíců v rehabilitačním ústavě, kde se musila znovu učit mluvit, chodit a užívat svých svalů. Nyní vede téměř normální život jako matka; má 18-měsíčního syna Larry. Carol je své matce velmi vděčná za svou záchranu.

NAŠIM MILÝM ČTENÁŘŮM

Na mnohé dotazy bývalých čtenářů Katolika a Národa, zda jejich nevybrané předplatné na N. či K. dostane administrace nového "HLASU NÁRODA", musíme jim bohužel odpovědět, že nikoliv. Bývalé tiskárně čes. benediktinů jsme vděčni, že nám vydatně v našich těžkých začátcích pomáhá, ale pro její konečnou finanční situaci nemůžeme na dp. Václavu Michaličkovi žádat, aby nám pomohl tím, že nám dá do vínku těch několik desítek dolarů, které mu snad zbyly z nevyžádaného předplatného K. a N. Mnohým předplatitelům, kteří o to žádali, nedobrané předplatné dokonce vrátil.

Protože HLAS NÁRODA jsou prakticky nové noviny s novou administrací, začínáme opravdu "od píky". Vydání každého čísla (s platy sazeče, síly v expedici, elektriky, cenou papíru, tiskaře, poštovným atd.) nás přijde téměř na tisíc dolarů. V bance zatím pořádnou rezervu nemáme. Proto všechny Vás, kdo jste pochopili naše úsilí a komu se HLAS NÁRODA líbí a rádi jej budete odbírat — naléhavě prosíme, abyste neodkládali se zaslá-ním předplatného na naši adresu: $15 na rok v USA, $16 v Kanadě. Nemusíme Vám snad říkat, že v redakci děláme zdarma, že nás prozatím u sv. Prokopa živí, ale i to že asi nakonec přestane.

Proto se nám laskavě brzy ozvete. Pán Bůh zaplať.

Použijte vedlejší přihlášku, vyplňte a s šekem předplatného zašlete na naši adresu:
2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.

Váš Fr. Vojtěch Vít, O.S.B.

BEST WISHES FOR SUCCESS
TO THE "VOICE OF THE NATION"

RUDOLPH TVRDY POST & AUXILIARY
#2165, VETERANS OF FOREIGN WARS
2700 So. Central Park Ave., Chicago, Ill.

Raymond Lopez, Commander
Sophie Riska, President

HLAS NÁRODA
(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.

VYDÁVÁ:
"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
S REDAKČNÍM KRUHEM.

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois.

January 17, 1976 — Vol. I — No. 3

MARTINA NAVRÁTILOVÁ

●●●●●●●
●●●●●
●●●

Chris byla první – Martina třetí

Padesát tisíc dolaru a "L'eggs Crown Trophy" získala v neděli 11. ledna v turnaji "L'eggs World Series of Women's Tennis" kráska a dnes nejlepší hráčka amerického tenisu Chris Evert. Třetí cenu $15.000 vyhrála "naše" Martina. O Martině Navratilové říkáme "naše" proto, poněvadž z článku o ni v minulém čísle HLASU NÁRODA víte, že tato hvězda československého tenisového "nebe" zůstala loňského podzimku v U.S. a nevrátila se již do komunistického Československa, kde má v Řevnicích u Prahy rodiče a sestru.

V turnaji "L'eggs World Series of Women's Tennis", který byl pořádán v Austinu, Texas, Martina hned první zápas hrála proti nejnebezpečnější soupeřce Chris Evert a prohrála jej ve dvou setech 6 - 0, 6 - 3.

Chris — vítězka zápasu s Martinou a nakonec i vítězka celého turnaje — (ve finalovém zápase porazila sympatickou australskou hráčku Evonne Goolagong-Cawley) — řekla o zápasu s Martinou toto: "Vyhrála jsem, poněvadž pokud šlo, hrála jsem každý míč na Martinin backhand, který má slabší než forehand. Zjistila jsem to před léty hned při prvním utkání s ní. Od té doby — když s ní hraji, snažím se toho využít." — V interview Chris též přiznala, že v zápase štěstí přálo víc jí než Martině. Sobotní zápas byl totiž hrán za větrného počasí, které bylo pro Martinu velmi nepříznivé. Martina totiž hrané míče více falšuje než Chris a tím ji je vítr srážel.

Martina jednou řekla, že když nad ní Chris Evert zvítězí, zvítězí mozkem a ne silou úderu. Každopádně třetí místo v tak významné soutěži a $15,000 je pro Martinu dobrým začátkem roku 1976, ve kterém i při všech dalších zápasech ji budeme držet palce. Přejeme jí hodně úspěchů — v naději, že zůstane stále věrna svým ideálům: osobní iniciativě, nezpolitisované soutěži a svobodě myšlení.

Next Time – Martina?

Martina Navratilova's hope of winning the 2nd Annual "L'eggs World Series of Women's Tennis" came to an end Saturday, as she was defeated by Chris Evert, 6-0, 6-3.

Harsh winds and a series of close line calls distracted Martina's concentration. Evert took advantage of these opportunities. "I tried to hit everything to her backhand because her forehand is really tough," Chris said after the match. Martina states that Chris Evert is her toughest opponent. "She (Evert) beats me up here," pointing to her head, "not here," showing her left arm.

Evonne Goolagong-Cawley defeated Virginia Wade, 7-5, 6-0, in the other semifinal match. Evonne, who won the Australian Open a week ago, did not have any trouble eliminating Virginia to reach the finals Sunday against Chris Evert.

In the third-place match Sunday, Martina Navratilova, 19, defeated Virginia Wade of Great Britain, 7-6, 6-0, for $15,000.

Chris Evert had little difficulty in winning the first set of the final against Evonne Goolagong-Cawley. However, Evonne came out hitting hard in the second set and took command early in the set. Chris fought back, but it seemed in vain as Evonne started to play her game. Then at set point, Evonne double-faulted and lost the game. Chris held her serve in the next game to tie the games at six all. A nine-point tie-breaker followed, with Chris getting the necessary five points first and winning the match 6-3, 7-6 — $50,000 plus the L'eggs Crown Trophy.

Final standings of the 2nd Annual $100,000 "L'eggs World Series of Women's Tennis": 1st place — Chris Evert, $50,000; 2nd place — Evonne Goolagong-Cawley, $25,000; 3rd place — Martina Navratilova, $15,000; and 4th place — Virginia Wade, $10,000.

With the L'eggs tournament over, we wish Martina — still young as is the season — good luck when she meets Chris Evert and her rivals in the upcoming Virginia Slims Circuit.

★★★

Zítra to ještě nebude, ale pan Novák s Václavem Peroutkou vyrovnávají a čistí podlahu chicagského "Velehradu", aby se tam dalo i tančit.

★★★

Uvězněný baptistický duchovní v Sov. svazu požaduje náboženskou svobodu

Moskva. — Sovětský baptistický duchovní Georgi Vins byl už dvakrát uvězněn pro svou víru a náboženskou činnost, posledně v roce 1974, kdy byl odsouzen k 10 letům vězení. Nedávno se dostal na západ rukopis jeho deníku z vězení, který pak vyšel ve Spojených státech péčí David C. Cook Publishing Co. pod názvem "Testament from Prison".

Vydáním této knihy v cizině je sledován dvojí cíl: chce se činit nátlak na Sovětský svaz, aby propustil Georgi Vinse na svobodu, a aby udělil větší náboženskou svobodu různým náboženským menšinám: baptistům, budhistům, adventistům sedmého dne, Jehovovým svědkům, menonitům, katolíkům a jiným.

Lenin hájil zásadu oddělení církve od státu ve svém dokumentě "Socialismus a náboženství". Vins se dovolává tohoto dokumentu ve svém apelu k sovětským autoritám, aby přestaly zasahovat do náboženských záležitostí. Lenin mimo jiné napsal: "Žádáme, aby náboženství bylo soukromou záležitostí. Stát nesmí mít s náboženstvím nic společného. Náboženské společnosti nesměji být spojeny se státní mocí. Náboženské a církevní společnosti musí být úplně svobodné organizace stejně smýšlejících občanů, nezávislé na autoritách."

Sovětský režim se však odchýlil od Leninovy náboženské politiky. Dnes je věřícím pouze dovoleno účastnit se bohoslužeb v kostele, který má vládní dovolení, aby se v něm bohoslužby mohly konat. Jinak však je zakázána jakákoliv náboženská výuka a výchova jakož i tištění jakékoliv náboženské literatury.

KLUB DOMOV z N.S.Č.K.

POŘÁDÁ

VESELÝ MAŠKARNÍ MUMRAJ

v sobotu, 7. února 1976

v "OLYMPIC ROOM" budovy Olympic v Ciceru, Ill. (vchod z Čermákovy tř.)

Ráz:

"Masopust držíme, — nic se nevadíme" . . .

- ZÁBAVNÍ PROGRAM
- TANCE: Bláža Holubová
- Karnevalová taneční zábava
- Volba nejlepší masky večera
- Hudba: G. Kollarič a jeho kapela
- Kuchyně a bar otevřeny od 7 hod. več.

Začátek: v 8 hod. večer

Vstupné: $3.50. — Předprodej lístků v Berwynu u p. F. Pancnera a u členů Klubu DOMOV.

SPOLEK SV. JOSEFA, Č. 156

Z CLEVELANDSKÉ Č.K.J.

má upřímnou radost

ze založení chicagského

"VELEHRADU"

a z obětavé iniciativy jeho členů

zachránit nám katolické,

česko-anglické noviny staro-novým

"HLASEM NÁRODA"

Bůh Vám žehnej, držíme Vám palce,

protože bez vlastních novin

bychom brzy upadli v Americe

v zapomenutí.

Známá krajanská IMPORT-EXPORT firma

F. PANCNER

6514 W. Cermak Rd. Berwyn, Ill. 60402 Tel. GU 4-3458

"Hlasu Národa", našemu novému česko-americkému křest'anskému týdeníku, který je tolik potřebný, přejeme ze srdce dobrý vítr do plachet!

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

— a —

KARLÍN CLUB

Z CLEVELANDU, OHIO

přejí našim novým česko-americkým novinám

HLASU NÁRODA

a všem našim uvědomělým lidem

kolem nich

nezdolné odhodlání uspět,

aby nás všechny v USA, v Kanadě

a v celém světě spojovaly

v dobré vůli

a ve svorném snažení.

NADĚJE

(Pavel VI. k poutníkům.)

Je snadné sejít s cesty.
Je snadné odcizit se ideálům křest'anského života:

—předně, protože jsou obtížné a vzdálené,

—za druhé, protože moderní člověk je psychologicky zaměřen k získávání a užívání vnějších a hmatatelných statků, pokud jich může lehce nabýt a okamžitě používat pro své potěšení. Honba za požitky, která se zdá nejvíce přitahovat mnoho lidí dnešní doby, je nepřítelem ctnosti, která svou povahou je zaměřena k hodnotám nesnadno dosažitelným, vzdáleným a ne očividně zřejmým. Honba za požitky dává přednost přítomnosti před budoucností; tomu, co je příjemné, před tím, co je obtížné; osobnímu prospěchu před prospěchem druhých.

-Za třetí, protože oportunismus je v módě. U mnohých vzdělanců také mezi těmi, kdo se považují za věřící, i když ve skutečnosti jimi nejsou z mnoha tak zvaných "dobrých důvodů." Moderní člověk dává přednost okamžitému osobnímu prospěchu a vyhýbá se ideálu, pro který by musil být neústupný a zaujmout nelíbivé stanovisko. Je mu nepohodlné zanícení zásadovosti, statečnosti a obětavosti; volí raději vypočítavost, přijímá poslední módu, spoléhá se na většinu, nechce být svou vlastní osobností silnou, a proto nepohodlnou.

—Za čtvrté: Byl zatemněn pravý pojem naděje ve smyslu očekávání, které prolomí hranice času; naděje, kterou dává zejména naše víra. Dnešek nemá místa pro naději, která přesahuje denní omezení zkušenostního světa. Nejvyšší zásada, hlavní přikázání dneška, pravda našeho bytí je: carpe diem — nezanedbej žádného pomíjivého okamžiku, z kterého můžeš hned vytěžit požitek, protože — podle tohoto obecně přijímaného a děsivého názoru na život — nic jiného neexistuje!

Naděje, které je třeba k tvrdé cestě skutečně křest'anského života, je celkové chápání lidského poslání, určitý světový názor, který ukazuje živelně a moudře cestu prostému křest'anu. Ten si je vědom, jakého bohatství se mu dostalo tím, že je následovníkem evangelia, že je členem Církve, že teď, v tomto okamžiku, je milostí Ducha Svatého začleněn do velkého plánu spasení světa; je přesvědčen, že příslib jeho věčného poslání není ilusí. Spes non confundit. (Řím. 5:5)

Úředníci "Velehradu" ustanoveni

Dne 2 ledna L.P. 1976 byla ustavující schůze "Velehradu" Česko-amerického kulturního střediska v Chicagu, Ill.

Na první schůzi této nové organisace, která se konala v budově "Velehradu", 2657-59 So. Lawndale Ave. v Chicagu, byli zvoleni tito úředníci:

Most Rev. Jan L. Mořkovský, biskup v Galveston-Houston, Tex.

Msgr. Jaroslav Škarvada

Rev. Václav Michalička, O.S.B.

Prof. dr. Felix Mikula

Rev. Vojtěch Hrubý

čestní předsedové — Honorary presidents

Dr. František (Francis) Schwarzenberg — předseda
President

Rev. Vojtěch Vít, O.S.B. — 1. vicepresident — výkonný ředitel
Executive vice-president

František Desenský — 2. vicepresident

Ing. Vladimír Richter — 3. vicepresident

Františka Uhlířová — tajemnice — Secretary

Leopold Riedl — pokladník — Treasurer

členové ředitelstva — Board of Directors:

Rev. Jindřich Stránský

Ing. Eduard Dellin	**Josef Kocáb**
Václav Hesoun	**Pavla Kůrková**
Josef Jakubíček	**Ferdinand Küssel**
František Kalkus	**Emmanuel Lát**

Motto St. Louiského Hlasu, vytištěné v levém horním rohu titulní stránky každého týdenního vydání, bylo: ZA VÍRU! — ZA ŘEČ! — Věnoval se zájmům katolických Čechů v Americe a jeho oficielním vydavatelem byla Česká literární společnost v St. Louis, Missouri. Byl dvoulistový, velkého formátu, jako náš bývalý KATOLIK a NÁROD. Ty měly ale osm stránek. Téměř celé dvě stránky St. Louiského HLASU byly zabrány oznámkami a insercí krajanských řemeslníků, obchodníků a podnikatelů. Proto to jeho roční předplatné bylo až do roku 1950 pouze $2 (slovy: DVA DOLARY!). Přesto nakonec zanikl . . . pro nezájem čtenářů' — Stane se tak jednou i dnes novému "HLASU NÁRODA"? *Nemělo a nemusilo by se tak stát*, protože dnešní naše americká společnost úplně změnila svůj názor na národně-kulturní identitu svých občanů. My, katoličtí křest'ané, pak tu máme navíc dvouticiciletou misijní zkušenost církve Kristovy, snažící se respektovat všechny kulturní hřivny každého národa. Proto u nás naši solunští věrozvěstové v 9. století tak průkazně uspěli.

NADĚJE.

Pevným základem této naděje je víra (Žid. 10:1), v jejímž střízlivém pohledu věřící člověk, poutník na zemi a v čase, stojí ve středu vesmíru. Světlo, prozřetelnost a dobrota Boží mu odkrývá nedocenitelné poklady. Některé z nich jsou mu dány k použití již zde; většina jich je přislíbena těm, kdo se s pomocí Boží milosti ukáží jich hodnými, kdo je očekávají, po nich touží a v ně doufají. Nad krátkými, nejistými a klamnými nadějemi těch, kdo myslí na vybudování materialistického humanismu bez Boha, se klene — aniž by mařila pozemské, lidské naděje dneška — neomylná a vítězná naděje křest'anského všehomírá, ve kterém sama smrt, ten nejhroznější a zdánlivě nepřemožitelný nepřítel člověka (1 Kor. 15-26) je překonána životem v Kristu, který nám byl slavně přislíben.

Svět potřebuje tuto naději, která se tyčí nad utrpením, bladem a žízní po spravedlnosti (Mat. 5:6); která je vepsána na našich náhrobcích; a kterou musíme žít.

Dva malí chlapci zabiti elektrickým proudem

Chicago. — Paní Lynn Legenza z 8710 W. Summerdale Ave., 29-letá, koupala ve vaně své dva synky, pětiletého Kennetha a tříletého Stevena. Pojednou zazvonil telefon a ona šla odpovědět. Mezitím jeden z chlapců vystoupil z vany, uchopil elektrický hřeben, ležící na poličce, vsunul jeho kabel do zástrčky a pak znovu vstoupil do vany, drže hřeben ve své ruce. Jakmile se hřeben dotkl vody, oba chlapci byli v okamžiku zabiti elektrickým proudem. Telefonující matce bylo divné, že oba hoši tak náhle ztichli; šla se tedy podívat a objevila hroznou skutečnost. Snahy sousedů o přivedení chlapců k vědomí umělým dýcháním zůstaly bezúspěšné. V nemocnici Rerurrection byli pak oba prohlášeni za mrtvé.

Nejsrdečnější blahopřání
k 85. narozeninám

naší milé a vážené přítelkyni, paní

Pavle Janečkové

4160 West 24th Street, Chicago, Illinois 60623

JEJÍ NAROZENINY PŘIPADLY NA
STŘEDU 14. LEDNA 1976.

Nechť Vaše narozeniny,..
jsou jak ten potůček skvělý,
co mezi pomněnkami ubíhá,
radostí, co v den přiletěly,
nechť sebe menší smutek nestíhá.
Jako hvězdy jasné svítí,
nechť jest šťastné Vaše žití,
blaženost nechť stále chodí
s Vámi
a tak splní vroucí toto přání.

Vše nejlepší do dalších let ve zdraví prožitých přejí: —

Vaši přátelé.

Pes zachránil svému majiteli život

Sacramento, Calif. Mark Cooper, 26-letý, spadl ve Forest Hills nedaleko Sacramento s výše 85 stop přímo do vodního víru a jistě by se býval utopil, kdyby s ním nebyl jeho 8-letý ovčácký pes Zoro. Tento jej vážně zraněného s velkým úsilím vytáhl tlamou ven z vody a pak si na něho lehl, aby jej udržel při teple, dokud nepřišla na pomoc národní garda a neodvezla jej v jeepu do nemocnice. Cooper utrpěl zlámanou pánev, několik vnitřních zranění, vymknutí kloubů a odřeniny. Jeho pes, pro kterého nebylo místa v jeepu, se pak ztratil v lesích, avšak nalezli jej členové klubu chodců Sierra.

Jar. Orlický:

OZVĚNA

Od našich chlapeckých let už uplynulo mnoho času. To jsme chtěli všechno vědět a také vyzkoušet. Jednou naší zábavou bylo poslouchat naše hlasy, kolikrát se budou opakovat. V lesích se ozývaly v ozvěně nejvíce jen dvakrát. V Prachovských skalách u Jičína třikrát. Ve skalním městě v Adersbachu byla prý slyšet ozvěna osmkrát. O jakémsi zámku v Dalmácii se dokonce tvrdilo, že rána při výstřelu pušky se vrací ozvěnou pětadvacetkrát. Neměl jsem příležitost si to ověřit, ale zůstalo to mou nesplněnou touhou.

Když vyšel "Hlas národa", zajímalo mně, jakou bude mít ozvěnu náš nový český týdeník. Jeho ozvěna není odvislá od lesů, skal či zdí, ale především od lidských srdcí. Naši lidé se opravdu ozvali. Přišla příjemná ozvěna. Náš týdeník se jim líbí. Na první stránce neušel zájmu pan biskup Jan L. Mořkovský. Ten žehná a povzbuzuje nové vydavatele, aby přebranou pochodeň českého katolického tisku mohli planoucí odevzdat svým dětem. Je to od pana biskupa velmi krásné, že na národ český nezapomíná, a navíc se přičiňuje o to, aby naše řeč a kultura z amerického prostředí nevymizela.

Dr. Fr. Schwarzenberg připomíná "Hlasu národa" důležitost slova. Ono vyjadřovalo začátek křesťanství při překladu evangelia sv. Jana od našich věrozvěstů. Slovem se dorozumíváme, vyjadřujeme radost i touhu, abychom svoje poslání vydáváním "Hlasu národa" konali úspěšně.

Naši čtenáři jsou pvděční, že je tam úvaha od Dr. G. S. Bensona. Tento americký vzdělanec z Arkansasu se těší velké oblibě, neb s vědeckou důkladností upozorňuje, co je dnes ku škodě naší společnosti.

Ve sloupku informací se dovídáme od zkušeného českého novináře J. Netíka, jak to vypadá v Československu. Komunisté jsou hrdi na to, jak se jim daří zabavovat u návštěvníků Československa náboženskou literaturu, bible i růžence. Husákova vláda se opírá o velké množství sovětských tanků, chrání ji sto tisíc ruských Ivanů a při tom se bojí biblí, růženců a pravdivých zpráv.

Líbily se našim lidem obrázky pionýrů českého tisku. Byl to projev úcty a vděčnosti k těm, kdo pracovali v U.S.A. na českém tiskovém apoštolátě. Na desáté stránce máme obrázky dnešních pracovníků. Ti malují a opravují budovu Velehradu, která se stává střediskem kultury v české čtvrti, kde žije stále mnoho našich lidí. Jsou to dovední řemeslníci. Ze starého tvoří svěží, nové příjemné prostředí. Jim patří dik za dobrou práci a nevšední obětavost.

"Hlas národa" svojí úpravou mnohé překvapil. Nečekalo se, že bude mít tak bohatý obsah. Vydavatelé se mohou těšiti z úspěchu a ocenění, které čtenáři novinám přiznávají. Důstojný otče Vojtěchu, členové pracovního a redakčního kruhu, za vaši práci dochází k Vám příznivý ozvěna.

Milí čtenáři, kteří jste dali tolik pěkného uznání "Hlasu národa", prosím vás, nezůstávejte jen u slov. Je třeba činu! Podpořte naše noviny, když získáte více odběratelů a použijete jejich insertní služby. Veřejnost musí vzít na vědomí početnou skupinu lidí, kteří se nestydí za český jazyk a je jim doporučením jejich dovednost, pracovitost a poctivost. Vezměte si vzor z jiných etnických skupin, které se společným úsilím dovedou prosazovat v americkém denním životě. Je třeba přiložit ruku k dílu. Pracovitost přinese dobré ovoce. Budou se o nás zajímat naši spoluobčané a to bude pro českou větev zasloužená ozvěna.

SHARI LYNN WIGLE:

Správné vyživování vám může zachránit život

Předpokládejte, že by vám někdo navrhl zvláštní formuli, která by vás chránila před vážnými chorobami jako jsou rakovina konečníku, srdeční mrtvice, zánět slepého střeva a jiné — zdálo by se vám to asi neuvěřitelné. Dr. David Reuben však podává ve své knize "The Save Your Life Diet" tato formuli: stačí jen zdravé, přirozené vyživování.

Typický Američan dává přednost velmi rafinované, moučnaté, silně slazené stravě, po které zůstane jen velmi málo nestrávených zbytků. Tato strava však vede k rakovině konečníku, k srdeční mrtvici, k těnatosti, ke stálému nervovému napětí a k zánětu slepého střeva. Tyto nemoci jsou velmi vážné. Každoročně 99,000 Američanů je postiženo rakovinou konečníku či tlustého střeva a 700,000 jich je skoseno srdeční mrtvicí. Dr. Reuben však tvrdí, že těmto chorobám je možno předejít. Na základě svých vlastních studií a zkušeností asi 500 předních světových lékařských autorit vyslovuje tuto zásadu: Čím méně odpadků obsahuje strava, tím větší je pravděpodobnost — v přímém poměru — že člověk který tuto stravu jí, se stane obětí rakoviny konečníku či tlustého střeva, srdeční mrtvice nebo zánětu slepého střeva.

Podle jeho studia u milionů Afričanu a Asiatů, kteří po celý život požívají potraviny, zanechávající mnoho odpadků, se zmíněné nemoci téměř nevyskytují. Na druhé straně však tyto nemoci jsou přímo katastrofálně běžné u jednotlivců a společností, kde strava je velmi rafinovaná a zpracovaná, takže zanechává jen velmi málo odpadků. Kdykoliv lidé, kteří jedí prostou, přirozenou stravu, změní své zvyky a začnou jíst vysoce rafinovanou stravu, která téměř nezanechává odpadků, pak se postupně a nemilosrdně stanou obětí těchto nemocí.

Národní americká strava zanechává po sobě nejméně nestrávených odpadků na celém světě. Proto také ve Spojených státech je poměrně o 900 procent více případů rakoviny konečníku než v Nigerii a o 1,300 procent více než v Ugandě, kde domorodci jedí přirozenou stravu s velkým obsahem nestrávených odpadových látek.

Zdravá přirozená strava.

Která strava obsahuje mnoho odpadových látek? Jezte výrobky z černé pšeničné mouky, včetně chleba, žemlí, buchet atd., plnozrnné ovesné vločky a hnědou rýži. Jezte čerstvé ovoce a čerstvou zeleninu nebo vařené ovoce a vařenou zeleninu, a to pokud možno s jádry, slupkou, vlákny a žilkami. Jezte pokud možno nejméně bílého či hnědého cukru, cukrářských výrobků, včetně cukrovinek, zmrzliny, sladkého pečiva z bílé mouky, dále co nejméně masa a tuků. Nepožívejte sladkých limonád. Do této kategorie nedoporučených potravin patří také všechny potraviny s cukrovou či medovou polevou, všechny "instant" potraviny, silně zpracované ovoce či zelenina v konservách, zmrzlá zelenina, smažené bramborové vločky, pizza, sušenky se sýrovou či s cibulovou příchutí atd.

Na druhé straně se radí přidávat obyčejné otruby do různých jídel: do mletého masa, do polévky, do domácího pečiva, do moučného jídla k snídani atd. V jednotkových obchodech se prodávají různé produkty "bran", jimž je třeba dávat přednost před rafinovanými produkty.

Spíše než konservovanou či zmrzlou zeleninu se radí kupovat čerstvou a jíst ji s co možno nejmenší přípravou. Na svačinu se doporučují ořechy všeho druhu, smažená kukuřice, preclíky z černé mouky, pražená semena slunečnice nebo tykve, sušené ovoce, pražené sojové boby, pražená pšenice atd.

Ve Spojených státech jsou výrobky z černé mouky velmi drahé; proto se aspoň doporučuje jíst hodně čerstvého ovoce a zeleniny a méně masa a cukrářských výrobků.

(Twin Circle)

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANISACE V CHICAGU

dovolují si Vás srdečně pozvat na

XVIII. REPRESENTAČNÍ PLES

SOBOTA DNE 31. LEDNA 1976.

— Začátek v 8:30 hod. večer —

Ve dvoraně SOKOLA TÁBOR

16th Street and Clarence Avenue • Berwyn, Illinois

Hudba George Pichy ve velkém sále
a J. Škacha v malém sále

RESERVACE TELEFON 788-4565

Stoly reservovány jen do 9:15 hod. večer

Vstupné $4.00 včetně daně

Úbor večerní

DOPISY NAŠICH ČTENÁŘŮ

SAN ANTONIO, FLA.

Vážená redakce, milí čtenáři.

Píše mi stařenka čtenářka: Když jsem ještě byla mladá holčice a žila s rodiči v mém rodném Mělníku, tu vždy moje maminka věšela nad vánoční stromeček větvičku jmelí. Dnes jsem již stará bába přes osmdesát let, ale stále na tu větvičku jmelí vzpomínám. Proč ji tam ta moje zlatá maminka věšela? Snad o tom, pane Pekárku, něco víte.

Milá stařenko, rád vyhovuji Vašemu přání. Lidé všech věků a národností se zajímali o stále zelený keřík, který byl viděn na stromech výrazně teprve, když opadalo listí. Jmelí se vyskytovalo v korunách stromů ovocných, lesních jehličnatých a též na akátech. Lidé tenkráte říkali, že jmelí je "posel Boží"; nikdy neopadávalo a žilo též v zimě. Tato rostlina měla podle tehdejších představ i své kouzelné vlastnosti a účinky. Starořímský básník Vergilius, ve čtvrté části své epopeje zvané "Aeneida", vkládá svému hrdinovi Aeneovi do rukou větvičku jmelí jako zázračný klíč, jímž může otevříti brány *podsvětí, a který mu pak dovolí projíti podsvětím bez nebezpečí a vrátit se na zemi.* Podobně prý překonávali s větvičkou jmelí nástrahy hrdinové řečtí, perští i babylonští. Jako božstvo bylo jmelí uctíváno též v Japonsku a Africe. Není divu, že sběr jmelí byl podmíněn pohanským náboženským rituálem, jak o tom praví Plinius. Starokeltští kněží, oděni do bílého roucha před prvním slunovratem, odřezávali zlatým srpem větvičky jmelí a balili je hned do bílého šátku, aby prý se neposkvrnilo stykem se zemí. Při slavnosti slunovratu a při zvláštních svátcích, dávali věřícím větvičky jmelí, aby jim zaručili štěstí a spokojenost po celý následující rok. Stačilo prý se větvičky jmelí jen dotknout.

Není divu, že v zemi, kde se tolik dodržovala tradice jako je Anglie, tento zvyk se spojil s vánocemi (doba zimního slunovratu) — a udržel se přes tisíciletí. Odtud se pak pravděpodobně dostal tento zvyk (věšet větvičku jmelí nad vánoční stůl a pronášet pod ním svá blahopřání) do ostatní Evropy a tedy i k nám do Čech.

K účelům náboženským a k magickým kouzlům užívali jmelí již staří druidové. Pomáhalo prý odvracet pohromy od lidí, od jejich příbytků i domácích zvířat. Staří Keltové z něho připravovali jakýsi všelék, který měl chrániti proti čarování a kouzlům. Také nás Tomáš ze Štítného napsal, že prý Čechové užívají jmelí k čarování.

Postupem času lidé vyzvěděli, jakým způsobem se jmelí šíří. V prosinci a lednu drozdi, kosové a jiné ptactvo pojídají semena, která se pak s jejich trusem přichytí na větve stromů, kde vyklíčí. Plinius se domníval, že semeno musí projít žaludkem ptáků, aby mohlo vyklíčit. Starořímský básník Plautus je autorem známého pořekadla "Drozd si sám svoji záhubu trousí". Jmelí totiž sloužilo k výrobě lepidla a ptáčníci na pomazané vějičky chytali ptáky. Jiného názoru byl Julius Scaliger, který tvrdil, že ptačí trus se nemůže dostat na samé vrcholky stromových větviček, kde se také jmelí vyskytovalo a musí býti tudíž ještě jiný způsob, jakým se jmelí množí. Oba jmenovaní měli pravdu. Semena se přilepí ptáku na zobák nebo do peří, a při otírání zobáku o větev se semena přichytí a vyklíčí. Semeno je k tomu zvlášť dobře vybaveno. Má tři klíčky na různých místech a teoreticky by z každého semena mohly vyrůsti tři rostliny. Je pravděpodobné, že klíčící semeno se alespoň jedním klíčkem zachytí k větvi a bude růsti. Jmelí je poloparasit. Ze stromů si béře vodu a minerální živiny, a organické látky si samo asimiluje.

V roce 1517 lékař Jan Černý z Litomyšle v rozpacích o jmelí píše, že lékaři o moci jmelí ničeho nevědí, jen prý porodní babičky užívaly hruškové jmelí k usnadnění porodu a k zastavení krvácení. V roce 1969 vychází v Německu spis Mudr. Dietricha Boie, "Mistel und Krebs" (Jmelí a rakovina). Objevuje se také zpráva, že mezinárodní organisace farmakologů a lékařů, provádějící výzkumy v oboru rakoviny (cancer), připravila ze jmelí lék, omezující bujení rakovinových nádorů.

Pro tu vánoční poesii a pro možný užitek bychom si měli jmelí vážit. Musíme uvážiti také, že větvička jmelí nad naším vánočním stolem může být nejstarším účastníkem štědrovečerní večeře. Roste totiž velice pomalu a dožívá se až 70 roků a více.

Tak, milá dobrá stařenko, napsal jsem vše, co jsem věděl, a doufám, že se to bude líbiti i druhým čtenářům.

Vždyť nesmíme zapomínati, že ve středověku bylo mnoho různých pověstí o léčivosti různých rostlin a já sám se pamatuji, že moje babička po celé léto sbírala ty různé léčivé byliny, sušila je, a když se někdo v rodině rozstonal, tak mu hned z některé uvařila čaj. V našem městečku, kde bylo přes 400 domků, byl jen jeden lékař, a věřte, milí čtenáři, že často po celý den nevstoupil pacient do jeho ordinace. Tak se nechal zvolit starostou, aby měl aspoň nějaký menší příjem.

Vážená redakce, milí čtenáři, končím to mé povídání, prosím o modlitby za staré a nemocné, všechny vás pozdravuji. Bůh Vám všem žehnej!

Karel Pekárek.

DUBUQUE, IA.

Ctěná redakce!

Dovoluji si Vám blahopřát ku započetí vydávání nového časopisu "Hlas Národa", který jste mi zaslali. S povděkem jej přijímám a hlásím se za odběratelku. Velice se mi líbí, nejen tisk, ale též formát celého časopisu. Zkrácené dopisy se mi též lépe zamlouvají. Stručné zprávy se též lépe čtou. Mnoho zdaru a hojnost požehnání, hodně odběratelů, upřímného pochopení a všestranné pomoci Vám ze srdce přeje bývalá dopisovatelka Národa Amelie Brejcha. P. S. Přikládám šek 15 dolarů a zapište to od 1. ledna 1976. Přikládám pár řádek pro otištění v Hlasu Národa. Děkuji.

Naše milá čtenářská rodino,

tohle není "vychloubání", ale projev vděčnosti všem Vám, kteří jste první dvě čísla staronového "HLASU NÁRODA" tak ochotně přijali a napsali nám, že se Vám zamlouvá a líbí. A tak, abychom s Vámi navázali písemný styk, namátkou vybíráme několik Vašich pozdravů. Tím, že je otiskujeme, chceme Vám za ně poděkovat. Až se trochu zorganizujeme, budeme se snažit na každý Váš dopis odpovědět aspoň krátce osobně.

Znovu Vám opakujeme, že Vám chceme sloužit a tím, že nás budou naše katolické noviny spojovat, nezapadneme ve svobodné Americe v zapomnění. Víme, že je třeba mnoho věci zlepšit, rozšířit zpravodajství, nalézt správný způsob a "tvář" anglické části, jenomže dosud na to nebylo času ani potřebných spolupracovníků. Už se ale schopní lidé hlásí, a tak jen s námi mějte ještě několik čísel trpělivost.

* * *

A teď alespoň několik výňatků z došlých dopisů.

Odkudsi ze státu **New York** přišla k r i t i k a nejpřísnější. "... Jste stejně pobožní jako byl Katolík. Nic jiného v tom není než samý Pánbíček. To když si koupím "National Enquirer", tak se aspoň dovím, kdo z velkých pánů a dám v Hollywoodu s kým chodí, a vůbec všelijaké věci o lidech, které nenajdete v žádných novinách ... Abych Vás ale podpořila, posílám Vám dolar na předplatné ...

Tož, naše paní krajanko, děkujeme Vám za dolar, ale my nechceme dělat konkurenci novinám "Enquier". To vám jsou na světě všelijaké noviny. Ty o těch nahotinách — ač jsou dražší a lehčeji dělané — jsou pro mnohé lidi v určitém věku také zajímavější. Nám ale běží o něco jiného v HLASU NÁRODA. Chápete to? A představte si, že je to, oč nám běží, opravdu nutné a potřebné — nejen pro nás Čechy, ale i pro Ameriku, abyste vůbec v budoucnosti mohla svobodně číst i ten "Enquier", či si někde koupit ty drahé obrázkové časopisy o všech našich lidských slabostech. —

REDAKCE

* * *

Docela něco jiného je, panečku, tenhle dopis od dp. A. F. Tůmy z **OMAHY, Nebraska,** kde je farářem osady sv. Václava:

Dear Father Václav and new editors of HLAS NÁRODA!

I wanted to send you the enclosed check at once after our pleasant visit over the phone last Friday afternoon, but things got a little "bunched up" for me here. We are in the process of resetting the pews in the church so that the "young sprouts" of 70 and 80 years would have a bit more "lateral" movement room. This is entirely a do-it-yourself project for what we like to call the Bohemian Construction Company around here — a small group of volunteers, all of them retired, who know which end of a screwdriver is head. I am most pleased to inform you that the package of Hlas Naroda arrived in fine shape this morning, and I am certainly grateful to you for dispatching it to me so promptly.

I am enclosing a copy of our weekly bulletin which carries the advertisement of this newly launched project. We have our own electrostatic master maker which enables me to run off this sort of thing on our offset press, as well as the metal masters for the outside of our parish bulletin.

I thought it best to send the enclosed check directly to you since you know all about the transaction we made over the phone last Friday. Out of the amount of the check I want first of all to pay for the bundle of "Hlas Národa" along with the shipping charges; then I want to use $15.00 out of it to cover the price of my own subscription; then let them keep the rest of it to use as they see fit. They certainly need it. May they be successful in this basically missionary work so selflessly (and successfully) carried on for the greater part of a century by your own confreres, the Czech Benedictines. May the Holy Mother of God whose beautiful picture they carry on the front page of their inaugural number watch over their endeavor as she did over the poor couple at Cana.

S Pánem Bohem a zdař Bůh,

Rev. ANTHONY F. TUMA

* * *

A ještě z **PRAHY** v Nebrasce nám píší:

Ctění vydavatelé HLASU NÁRODA,

dostal jsem první číslo a moc se mi zamlouvá. Je to krásná náhrada za ten náš milý Katolík. Doufám, že budete moci nadále vydávat tento časopis. Posílám šek na $15.00 na roční předplatné.

Děkuji vám a jsem váš

FRANK J. SOUČEK

* * *

PROTIVIN, IOWA:

Milá redakce a všichni spolupracovníci,

tak první číslo vyšlo. Rychle jsem si je prohlédla, co mám přináší. S radostí jsem zjistila, že se velmi podobá Katolíku. Na první straně Dr. Jiří Benson, dopisy čtenářů, "Člověk zítřka". Nezapomněli jste ani na evangelium. Po letech doma ráda čtu a tak jsem ráda, že pokračujete v jeho vydávání. Ráda čtu také zprávy z Kanady od dp. J. Šacha. Ptáte se, co by nás zajímalo. Zajímá nás vše i to o čem nepíši. Zvláště ti ušmudlaní odborníci. Doufám, že nám občas povíte taky trošku, co se děje v "kuchyni" vydávání novin, o čem my nemáme tu nejmenší představu. Jestlipak měl některý z těch šikovných mládenců, co se tuží ve Velehradu modrý palec, když se koukal do kamery a chybil hřebík. Anebo jsou to sami šikovní hoši, jak vypadají na obrázku.

Vítáme vás všechny a Vám 'dp. Vojtěchu děkuji ze srdce za vše; hlavně, že jste to nenechal jen tak běžet a ujal se nás všech.

Božího požehnání Vám přeje

MARY HUDECEK

* * *

Z NORTH DAKOTY:

Ctěná redakce,

posíláme šek na $80.00, kterým chceme zaplatiti předplatné na 2 roky dopředu. Neradi

DOPISY
(Pokračování ze str. 10.)

bychom přišli o nějaké číslo. Budete mít asi těžké chvíle, aby se udržely české náboženské noviny a proto si myslíme, že je dobré, že v nich bude anglická část. Předplatné časopisu na 2 roky činí $30.00 a těch $50.00 posíláme na tiskový fond, anebo jako to budete potřebovat do začátku. Doufáme v Pána Boha, že český katolický časopis, kterým pokračujete v tradici Národa a Katolíka se ještě po mnohá léta udrží ve Spojených státech.

S veškerou úctou vaši noví odběratelé
John a Marie KALVODA

* * *

Ctěná redakce.

důstojní pánové, sděluji vám, že jsem obdržela číslo Hlasu Národa, které mě potěšilo. Byla jsem velmi zarmoucena, když Katolík přestal vycházet, nikdy jsem si nemyslela, že by se něco takového mohlo stát. Bylo by mi těžko bez českého čtení. Je mi 84 roků a tady nemám s kým česky promluvit. Tak to čtení v těch našich novinách je to jediné; co člověka spojuje s naší řečí.

Přeji vám mnoho odběratelů a hodně Božího požehnání.
S veškerou úctou zůstávám
HENRIETTA POSPISIL

* * *

Ze vzdálené MONTANY:

Ctěná redakce,

posílám srdečný pozdrav všem důstojným pánům. Jsem velice ráda, že budou vycházet noviny "HLAS NÁRODA". Posílám šek na $15.00 a předplácím si je na rok. Přeju vám vše nejlepší do dalších let.

S úctou
ANNA ŠRÁMEK

* * *

Z KANSASU:

Ctěná redakce a milí čtenáři,

jsem velice potěšena, že nám česko-katolický časopis nezahynul. Po prohlédnutí prvního čísla vidím, že bude podoben Katoliku, který jsme odebírali od roku 1910. Rodiče mého muže jej také odebírali, jako i moje tetička, která mě vychovala. Byli jsme mu tak zvyklí, že to pro mne byla rána, když jsem četla, že přestane vycházet. Pan J. Sis mně jednou vyprávěl, jak on a bratři se učili čísti česky z "Přítele dítek", když pásli dobytek. To bylo chvályhodné. Dokázala by to dnešní mládež? Pan Sis a jeho manželka byli také předplatitelé Katolíka po šedesát let. Rodiče p. Sise a rodiče jeho ženy jej také odebírali. Pan F. Sis byl váš bývalý jednatel. Jsem ráda, že zase budu moci čísti dopisy od dřívějších dopisovatelů Katolíka a možná též nových. To bude zas pěkné pobesedování. Pane Pekárku, tuze je mi líto, že zemřel Váš zeť. Vaše dcera již tolik vytrpěla a ještě tohle. Pán Bůh vás všechny potěš. Vzpomenu si na ni v modlitbě. Srdečné děkujeme důstojnému panu Václavu Michaličkovi a otci Vojtěchu Vítovi, že se zapojili do nové práce pro Boha — Církev — Národ, jakož i všem v redakci a celé administraci zdař Bůh.

Vaše stará odběratelka
MÁRIE A. CHOPP

* * *

Z našeho TEXASU:

Redakci HLASU NÁRODA,

poslala jsem předem předplatné $20.00. Omylem jsem to poslala na adresu kláštera Sv. Prokopa, ale pan opat vám je odevzdá a tak buďte tak hodní a nezapomeňte mi ty noviny posílat. Měla jsem ráda Katolík a tak budu mít ráda i HLAS NÁRODA. Jsou to přeci naše katolické noviny. Přeji vám všem hodně trpělivosti při vaší práci.

S pánem Bohem
ANNA TRLICA

* * *

Ctěná redakce,

první číslo HLASU NÁRODA jsem obdržela a velice mě potěšilo; vždyť je skoro takové jako byl Katolík. Posílám šek na $15.00 na předplatné. Jsem šťastná, snad Pán Bůh dá, a půjde vám to. České noviny je to jediné, co my staří máme. Někdy není možné jít ani do kostela, ještě že mám modlitební knížky. Ale z těch novin se přeci dovíme něco nového.

S pozdravem a přáním Božího požehnání v tomto novém roce
EMILIE MACIK

* * *

Z MARYLANDU:

Ctěná redakce HLASU NÁRODA,

v domněnce, že moje adresa jako dlouholetého odběratele Katolíka bude vám předána, byl jsem jistý, že mne bude zasláno to první číslo "HLASU NÁRODA", na které toužebně čekám. Po dodání prvního čísla pošlu vám $15.00 předplatného, jak bylo uveřejněno v Katolíku.

Se srdečným pozdravem a přáním všeho dobra pro udržení české tištěné řeči a mluvy v HLASU NÁRODA.

Váš odběratel
FRANK J. CHYBA

* * *

Z MINNESOTY:

Ctěná redakce,

zasílám předplatné na HLAS NÁRODA — $15.00; ostatní peníze použijete jako malý příspěvek na ten náš nový HLAS. Odebírali jsme HLAS 28 roků a KATOLÍK 25 roků. Velice mi bylo líto, že nás opustil a jsem velice ráda tomuto novému HLASU NÁRODA. Přeji vám, aby vám Pán Bůh pomáhal, abyste jej udrželi.

Vaše vděčná čtenářka
MARIE ŠIMKOVÁ

* * *

Z CLEVELANDU, O.:

Pozdrav Vás Pán Bůh v redakci Hlasu Národa!

Musím Vám aspoň motlitbou poděkovat, že jste se ujali našich věrných a budete vydávat zase ten dobrý katolický tisk v našem rodném jazyku!

Prozatím Vám posílám šek na $20.00, abych měl aspoň zaplacené předplatné na 1 rok. Co zbývá, to nechte na mýdlo pro tiskaře, ať nejsou tak černí.

Ještě jednou "zaplať Pán Bůh" za Vaši obětavost a příště Vám napíši více, třeba na otisknutí.

Váš JERRY PYTLÁ,
Cleveland, O.

* * *

Od našich zapadlých vlastenců z WISCONSINU:

Ctěná redakce,

gratuluji vám k vydání prvního čísla HLASU NÁRODA a přeji vám mnoho zdaru a Božího požehnání. A hlavně — aby se HLAS NÁRODA udržel po mnohá léta mezi námi. Posílám šek na $30.00, kterým platím předplatné pro mého tchána a pro mne.

S přátelským pozdravem
VINC. KONÍČEK

* * *

Důstojný pane,

posílám vám $15.00 jako předplatné na noviny HLAS NÁRODA. Jestli se dožiji léta, tak vám ještě něco pošlu. Jsem starý vdovec, je mi 84 let, děti nemám a žiji sám na malé farmě.

S Pánem Bohem
FRANK PTÁČEK

* * *

ILLINOIS, z našeho Chicaga a okolí:

Důstojný otče,

musím připojit pár řádek. Jsem mile překvapena úpravou a obsahem našeho "nového" listu. Je to jistě nadlidská práce, ale Pán Bůh Vám pomůže a dá sílu. Doufám, že všichni staří odběratelé Národa a Katolíka zůstanou věrni novému listu, který jistě může uspokojit každého. Až se naučím psát kratší dopisy, aby bylo místo také pro jiné, ozvu se. Myslila jsem, že jsem dopsala s "Národem". Ale opravdu ráda začnu zas psát do našeho HLASU NÁRODA.

S uctivým pozdravem
Čtenářka z Kalifornie.

* * *

CHICAGO:

Vážení přátelé,

děkuji vám za zaslání prvého čísla HLASU NÁRODA, který si schovám hned vedle U.S.A. občanství. Přeji vám moc a moc předplatitelů; jsem velmi rád, že jste nenechali zahynout tu naši krásnou řeč s háčkama.

Posílám předplatné na rok. Hodně úspěchů vám přeje
JOSEF NOVOTNÝ

* * *

OAK BROOK

Milý důstojný pane Vojtěchu,

díky, že jste převzal úkol nadále vydávati HLAS NÁRODA. Ačkoliv jsem narozena zde v Americe, už jako mladá školačka jsem četla Národ, který odebírali rodiče mé maminky. Když zemřeli a já se provdala i nadále jsme odebírali Národ. Jsem teď ve starobinci v Oak Brooku.

Ještě jednou srdečné díky, že se snažíte udržet náš český katolický tisk. Pan Bůh Vám pomáhej.

BOŽENA VON DRISKA

Jak zachránit koně při požáru

V Libertyville, Ill., při požáru uhořelo ve stáji jednadvacet krásných výstavních koní. Ve zprávách bylo uvedeno, že koně odepřeli vyjít ze stáji. Pisatel podotýká, že je to normální úkaz. Kůň, hrozí-li mu nebezpečí, vždy hledá ochranu ve stáji. Je pravda, že málokteré zvíře miluje svoji stáj jako kůň. Jemu je stáj domovem a chovatel ví, že kůň zná svoje místo ve stáji a i bez vedení si je sám nalezne.

Při požáru však opravdový chovatel koní ví, jak tato inteligentní zvířata zachránit. Děje se to dvojím způsobem. Koním se zaváží oči a ze stáje se vyvedou. To se nejlépe daří tomu, koho kůň zná a má k němu důvěru. Druhý způsob je, že se koněm vycouvá po zpátku — tlačí se zadkem ze stáje. Při tom je třeba zachovat klid, který je zárukou úspěšné záchrany kdysi nejlepšího pomocníka člověka — koně.

Zdá se, že v Libertyville přišli záchranci příliš pozdě, anebo neměli žádných zkušeností, jak třeba při požáru s koňmi zacházet. Soused Brázda.

Kdysi ležela 4 měsíce v bezvědomí, dnes je šťastnou matkou

Union, Ill. — Při zprávě o případě Karen Quinlanové byl také připomenut případ nyní už 29-leté paní Carol Dusold Rogmanové, která před devíti roky po automobilové nehodě ležela po čtyři měsíce v nemocnici v bezvědomí. Její spánek se stával stále hlubším, takže lékaři se vzdali veškeré naděje na to, že by se někdy ještě probudila k životu. Proto dávali její matce radu, aby byly zastaveny stroje, kterými byla Carol uměle udržována při životě, a aby byla nechána zemřít. Její matka však odmítla a nadále se každodenně u její postele modlila za její uzdravení. Potom jednoho dne bratr tehdy 19-letého děvčete rozsvítil baterku u jeho oči; děvče po prvé ukázalo reakci a svýma očima sledovalo světlo baterky. Za několik dní potom bylo děvče schopno uchopit prst své matky a naděje na jeho uzdravení rostla. Po probuzení ze spánku pak Carol ještě zůstala pět měsíců v nemocnici a potom ztrávila deset měsíců v rehabilitačním ústavě, kde se musila znovu učit mluvit, chodit a užívat svých svalů. Nyní vede téměř normální život jako matka; má 18-měsíčního syna Larry. Carol je své matce velmi vděčná za svou záchranu.

Lékaři varují před nebezpečím rakoviny konečníku

Los Angeles. — Podle odhadů v roce 1975 asi 99,000 Američanů onemocnělo na rakovinu konečníku či tlustého střeva a 49,000 jich na tuto chorobu zemřelo. Charles A. Cruse, M.D., z American Cancer Society, prohlásil, že životy téměř tří čtvrtin těchto lidí by bývalo možno zachránit, kdyby se bývali včas nechali prohlédnout lékařem a ošetřit. Každý, komu je 40 let nebo více, by při své roční lékařské prohlídce také si měl nechat prohlédnout pomocí přístroje "procto" svůj konečník a přiléhající část tlustého střeva. Rovněž každý, komu krvácí z konečníku anebo trpí stálými změnami střevních zvyků, by měl ihned navštívit lékaře. Kdyby se všem pacientům dostalo včas lékařského ošetření, lékařské autority ujišťují, že nebezpečí smrti z rakoviny konečníku a spodní části tlustého střeva by mohlo být prakticky odstraněno.

Potok, ve kterém je možno se popálit

Granite City, Ill. — Potok, tekoucí nedaleko Granite City v jižním Illinois, je do takové míry znečištěn průmyslovou chemikálií louhem sodným, že je v něm možno se popálit. To poznalo pět 11 až 14-letých chlapců, kteří si hráli na tomto zamrzlém potoce a přitom spadli do vody, když se pod nimi prolomil led. Tři z nich byli tak popáleni, že jim slezla kůže na nohou či na obličeji, musili být dopraveni na ošetření do nemocnice a budou se musit podrobit plastické operaci.

Viděli jste to také na televizní obrazovce?

V sobotu večer 10. ledna v programu "Sorting It Out", který řídí Bob Smith a Shelley Long, jsme zahlédli známou tvář dp. Petra Mizery, O.S.B., někdejšího faráře svatoprokopské osady v Chicagu. Dnes žije na odpočinku v klášteře v Lisle.

Bob a Shelley ve svém programu minulé soboty měli kromě ukázek z Ravinia parku a z reportáže o bláznivé oblibě mladých nosit "T-shirt" také vzpomínkové pásmo.

Do tohoto pásma zařadili rychle se střídající fotografické záběry z nejdůležitějších reportáží, které měli v posledních tří letech, tedy od doby, kdy tento program začali dělat.

Po dokončení stavby nového kostela v Lisle, měli Bob a Shelley několikaminutovou reportáž o opatství v Lisle, protože stavba byla vyznamenána cenou amerických architektů. Sobotní obrázek dp. Petra Mizery, který jsme viděli na televizní obrazovce, byl jedním ze záběrů této staré reportáže.

Ten můj je paní jako kniha. Tak sečtělej? To zrovna ne, je ale pořád ve vazbě.

KAREL V. RAIS:

PO LETECH DOMA

(Pokračování)

Když mu matka podala lístek a brk, leže, velkým, těžkým písmem napsal: "Čím jsem Ti, bratře, ublížil, že mne ani vidět nechceš? Že ani ty děti ke mně nesměji? A jestli jsem Ti ublížil, tedy mi to odpusť. Ty mne opravdu již nemáš ani trochu rád?"

Dopsav podal lístek matce a řekl: "Napsal jsem ten lístek Vášovi. Až uvidíte děti, pošlete mu to po nich." Stařenka přidržujíc si brejle k očím, přeslabikovala si divný dopis. Pak pospíšila ven, aby Petr neviděl, jak se po tom psaní rozplakala.

Když si téhož dne všichni tři obyvatelé výminku vpodvečer povídali, bylo zvenčí slyšet hřmotný hlas hospodářův. Stařenka pootevřela dveře, aby pohlédla, co se děje.

"Co pořád dolézají! Ať se každý stará sám o sebe! Jaképak rád nerad, já nemám žádného rád a taky o to nestojím!" Váša hlučel stavením.

"Dobře o mne nestojí, kdepak, ji jsem pro takové pány sprostá —," přidávala Frantina

Stařenka chvějíc se hněvem přivřela

"Inu, kruťák, paličák býval vždycky, ale teď už vyvádí jako bez rozumu. Po kom ten hoch je? Nejmladší dítě, a tvrdé jako pařez! Kdyby měl proč, ale tak se vzteká pro nic za nic. Tyhle nevěsty — přijdou do rodu, ale jsou cizí, jenom by hrabaly, zvláště tahle. Ale, ale jen až jim taky přijdou léta!" teskně hovořil starý. —

Na výměnku opět dostali hosta: přijela Nanynka z Prahy. Chtěla si manžela odvézti, ale nemohlo se na to již pomýšlet. Ležel jako lazar.

"A proč bys mne odvážela?" povídal jí nemocný, "mám-li umřít, je to jedno, ba tady skoro líp. Vždycky, když jsem v Praze zašel na Volšany, bývalo mi hrůza při pomyšlení, že budu snad také ležet v té spoustě hrobů. Zakrátko nikdo ani neví, kde člověk skutečně leží. Na hřbitově u Pecky je líp, jsou tam sami známí, je tam ticho a místečko je pěkné! Že děti neopustíš, to vím, starala jsi se o nás o všecky upřímně. Živi přece budete, hoši vystudují a pak ti pomohou. Inu, kdybych zůstal, bylo by arcit' lépe pro nás všecky, ale umírám beze strachu."

Nanynka chtěla také zajíti k hospodářům, ale Petr ji tuze žádal, aby nechodila.

"Když nechtějí vidět mne, jakpak teprve tebe, darmo by se zhanobili, a jak bys ty si toho zasloužila?"

Odjela slibujíc, že brzy opět přijede.

"Vidíš ji," povídala Frantina mužovi, když výminkáři nevěstu ze statku vyprovázeli, "nepovídala jsem ti, jaká je v nich fúrie? Kdepak, paní z města, úřednice, staví ona se u švagra na vesnici! Já vím, že dost nerada z těch svých pokojů jela do chudoby! Je zas jako hraběnka. No počkej, počkej, spadne ti korunka! Možná, že se dočkáme, až přiletí i s dětmi. Nebožák Petr — já vím, že si tahle už teď v Praze nadhání, jakpak teprv, až zamkne oči!"

Po odjezdu Nanynčině seděl výměnik na záspi a hřál se na slunci. Děti pobíhaly po dvoře.

Starý měl tváře na dlaních a hleděl do země; ani si nevšiml, že se školačka Františka zastavila před ním a tiše naň patřila.

"Dědečku, vidíte, že až vy umřete a babička až umře, bude na vejměnku tatínek s maminkou?" ptala se a hrála si s bílými kšticemi dědovými.

"Nevím, ale tot' snad bude," odpovídal jako ze sna.

"A Vašek bude ve velké sednici?"

Dědeček usmívaje se kývал.

"A já s Pepíkem ve světě?"

"Možná, možná!"

"A vidíte, Váša se prve vztekal; povídala jsem mu, že by mne taky nechtěl vidět, kdybych přišla na vejměnek stonat."

"Já tvých tě hnal, odkuds přišla!"

Ta slova zvolal otevřeným oknem hospodář. Děvče, jak jen mohlo, upalovalo za stodolu.

Výměnik povstal.

"To dítě ti to řeklo!" vzkřikl do světnice, a křečovitě se směje, cupal domů. —

Asi za týden byl na výminku pan páter.

Půl vesnice se sběhlo k Milítkým do stavení, ale Váša se ženou se neukázali: byli v polích.

Když se Františka a Váša vrátili ze školy, přiběhli za rodiči.

"Byl u nás pan páter a lidu plné stavení," zvěstovala dcerka.

"Ještě nás někdo vykrade; bylo-li nám toho všeho třeba?" kvílivě volala matka.

"Já jsem se otevřenými dveřmi trošku podívala na strejčka, ale jde z něho strach a jenom šeptá."

Břetislav Kafka:

ČLOVĚK ZÍTŘKA

Rozum, jsa zevně závislý na smyslech, je tak uzpůsoben, že toliko z bytostí hmotných — (jež jsou v první řadě předmětem smyslového poznání(, abstrakcí vytváří pojem vlastní, t. j. takový, který pochází od předmětu samého a není jiným předmětem zprostředkován. Takovým způsobem nabýváme pojmů věcí hmotných. Co do jasnosti a snadnosti, poznání je odstupňováno podle disposice intelektu. Lidský rozum chápe bytnosti jedinečné nepřímo; jakousi reflexí — zpětným myšlenkovým procesem) — k obrazům obrazotvornosti, z nichž abstrahoval pojem obecný. Intelekt, vytvořiv obecný pojem a vyjádřiv jím universální bytnost zvratným pochodem, vytváří si abstraktní pojmy i z jedinečných jevů, jež poznává ve smyslové představě. Komplex těchto pojmů spojuje s universálním pojmem jsoucna, a tímto spojením vzniká chápání věci jakožto jedinečné. Komplikovaným komplexem pojmů, vyjadřujících determinující jevy ve smyslové představě, je totiž universální pojem určen tak, že patří toliko tomuto jedinci. Tak na příklad: ze smyslové představy nějakého Jana rozum vytvoří universální pojem: člověk; potom však zpětným pozorováním, (reflexí) — smyslové představy vytvoří řadu jiných pojmů, odpovídajících smyslovým jevům představy, na příklad velikost, barvu, rychlost, místní určení atd. Tento komplex rozum aplikuje, t .j spojuje s pojmem člověk, a tím poznává tohoto člověka — Jana — neboť jenom z tohoto člověka a ne jiného, toto spojení pojmů bylo možné. Vidíme tudíž, že vlastně všechno naše myšlení se děje přímo v universálních pojmech a v tom je právě velikost člověka nad ostatním tvorstvem. Jen člověk dovede universální pojmy vytvořit, spojit v soudy a úsudky, čili **toliko člověk je tvor myslící.**

13. SVOBODA VŮLE.

Z existence rozumu vyplývá existence vůle. Proto schopnost vůle je téže povahy jako poznání samo (rozum), a jen tehdy je psychické dějství úplné, když poznání je sledováno schopností snaživou. Snahová schopnost, již jmenujeme vůlí, je **odlišná od rozumu.** Každá snaživost předpokládá poznání. **Bez poznání není touhy.** Nehmotná dobra, lásku, čest, pravdu, spravedlnost, slávu, ctnost a podobně, můžeme poznati toliko rozumem, nikoliv však pouhou činností smyslovou.

Rozumová lidská vůle je schopnost, která je bezprostředním principem chtění a úkonů, jimiž se člověk snaží dosáhnouti, co rozumem poznává jako štěstí, úspěch, požitek, blaho, čili dobro.

Lidská vůle je svobodná; může volit mezi dobrem a zlem. **Svoboda je oproštěnost od nutnosti.** Jsem svobodný, mohu volit, t. j. vybrati si ze dvou možností: jít do koncertu, či zůstati doma; — mohu napsat dopis, či jej nenapsati.

Nutnost je protějškem svobody a jest dvojího druhu: nutnost zevnější, (rodiče, stát, kamarád mě nutí) způsobená vnější příčinou: příkladně násilím (někdo byl nezaviněně ztlučen, odvlečen a pod.) a pod.), a nutnost **vnitřní,** vylučující volbu svobodného rozhodnutí mezi jedním a druhým: příkladně dědičné zatížení, porucha tělesného organismu, nesprávný charakter, vytvořený výchovou, více méně determinující, donucující k určitému druhu činnosti a snahou i úplně rušit možnost volby.

Nutným předpokladem svobody vůle jest rozvaha rozumového poznání. Ne tedy každé chtění vůle lze nazvati svobodným, čili plně dobrovolným. Jenom to chtění je svobodné, jemuž předcházela rozvaha. Čím větší rozvaha, tím větší svoboda vůle, čili větší dobrovolnost a odpovědnost. **Čím menší rozvaha, tím menší dobrovolnost a odpovědnost.**

Má-li naše vůle svobodně chtíti a rozhodnouti se pro věc či proti věci, musí jí rozum představiti tuto věc nejen s hlediska dobra, nýbrž také s hlediska zla. Tam, kde rozvaha schází, není možný kon vůle. Poznáme-li něco jen jako dobro, pak vůle nutně spěje k tomuto předmětu. Člověk se stává pánem svého rozhodování, jakmile si dovede uvědomiti mravní zlo, jakož i všeobecné dobro, čili štěstí, které je jen tehdy skutečně pravé, jeli v souladu s přirozeným mravním zákonem.

U některých, hlavně nervosních osob, jest jejich chtění a jednání determinováno nevědomými silami a představami, vzniklými z jejich násilného potlačení duševními úkony, žádostmi, otřesy a pod. Proti těmto silám je zde vlastní vědomí; **rozum a jeho jasná rozvaha** pro zdravé poznání, a pak vůle, která za určitých podmínek, jde-li o dobra, nemůže býti něčím k něčemu určována, ale má schopnost volit, neboť jest obdařena svobodným rozhodováním.

Rozum a svobodná vůle, tyto dvě drahocenné hřivny, které nám jsou dány jako věno na cestu životem, zdobí člověka jakožto pána a vládce života; vyváději ho z prázdnoty a osamocenosti.

S rozumem, touto poznávací mohutností, souvisí nerozlučně mohutnost žádací — vůle.

Vůle jest však mohutnost od rozumu úplně rozdílná. Základem chtění není nadsmyslná mohutnost poznávací — rozum.

"Nevolali tě?"

Děvče zavrtělo hlavou.

Hospodář přitom ani nehlesl.

Navečer doma také nemluvil a ulehl beze slova. Ale usnouti nemohl, stále se převaloval. Konečně vstal z postele a lehl si na lavici u kamen.

"Proč nespíš?" ptala se hospodyně. Ale sama také nespala.

Bylo k půlnoci, když na stěnu mezi výměnkem a hospodářovou světnicí někdo z výminku zat'ukal.

Slyšel to Váša, slyšela to Frantina, ale nepromluvili.

Po malé chvilce ozval se nový t'ukot.

"Slyšíš?" ptal se Váša.

"Slyším — t'ukát tam."

"A zas, to snad Petr."

"Bude mu zle."

Zas byli tiše.

"Ťukát pořád, mám tam jít?"

"Že by ti hanba nebylo, měl jsi ho tu kolik neděl a nepodíval jsi se tam. Teď v noci tam snad poběhneš! Kdoví proč t'ukát, snad ze spaní," bručela zívajíc.

Ťukot na chvíli ztichl . Potom se ozval opět, ale slaběji — pak to již nebyl t'ukot, ale jako by někdo nehty škrabal do stěny.

Váša usedl na lavici.

"Půjdeš přec?"

Neodpověděl, poslouchal. Bylo ticho.

Po hodné chvíli bylo slyšet, že někdo bosýma nohama chodí po síni.

Váša vyšel. V temnu poznal bílou postavu otcovu.

"Petr právě skonal — t'ukal na tebe, ale tys nepřišel. Máš na něm hřích smrtelný!" Plakal křečovitě, až mu ze starého hrdla houkalo

Děti na peci třesouce se stahovaly si peřinu přes hlavičky.

Váša zabuchl dveře a převalil se na lavici . . .

Když byl z výminku pohřeb, hospodář Milítký byl v Jičíně na trhu. Hospodyně zůstala ve stavení sama, aby hlídala. Mezi pohřebníky klusali také Váša s Frantinou; rodiče je poslali, aby snad lidé neřekli, že nikdo ze statku nešel.

Když se po pohřbu vůkolní přátelé i ztrápená Nanynka s plačícími dětmi rozjeli k domovům a výminkář se ženou zůstali ve světnici sami, přistoupil stařec k oknu a vzlykl: "A co my teď tady?" Před očima splynulo mu všecko v mlhách . . .

Stařenka zalomila rukama a zmučena klesla na lavičku u kamen.

(KONEC)

(VOICE OF THE NATION)

IN THE COMING ISSUES WE'RE GOING TO TALK ABOUT AMERICA! WHY WE LOVE IT; WHERE WE — CZECH-AMERICANS HAVE BEEN; WHERE WE ARE TODAY; WHERE WE WISH TO BE TOMORROW!

Pope Paul Rams Home Denunciation of Marxism

VATICAN CITY — (NC) — For the third time in November, Pope Paul VI vigorously attacked Marxism as an unacceptable remedy to social ills.

The Pope told his weekly general audience Nov. 19 that Marxists are aiming at substituting Marx for Christ and at replacing charity with violent class struggle as the means for reaching the ideal society.

"Christ is supposed to be surpassed by Marx," the Pope said, giving his interpretation of Marxist aims.

"It is being affirmed to our displeasure that the ideal way for men to live together cannot result from charity, but only from struggle, violence, the domination of one class over another — this is supposed to be the hoped-for goal."

Marxism's Shortcomings

The Pope catalogued what he considered to be Marxism's shortcomings:

"It supports hate and systematic struggle. It supports collective selfishness as a remedy for personal or group selfishness.

"It seems to ignore the complementarity of free social functions and to reject, as a normal social formula, orderly participation in economic as well as cultural and political processes.

"It fundamentally rejects joint collaboration toward a common and just prosperity by gradually putting aside spiritual factors according to which a free and orderly community must live, and substitutes for them a rigid set of public standards, bordering on the impersonal."

Similar Remarks

The Pope's most recent and strongest attack on Marxism followed similar remarks at his Nov. 12 general audience. In a Holy Year Mass Nov. 9 for the Diocese of Rome, the Pope also came down squarely against Marxism as an "inadmissable formula" for change.

At that Mass he supported the position of his vicar general for the Rome diocese, Cardinal Ugo Poletti, who has repeatedly claimed that a **Catholic cannot be faithful to Christian doctrine and to Marxist doctrine simultaneously.**

Italy and the City of Rome both face an increasing bid for power from Italy's Communist party, the strongest Communist party in the West.

COLORFUL ETHNIC FAIR TO BE HELD AT "THE CENTURY"

Theater is coming back to The Century in what promises to be one of the most colorful, fast-moving productions, playing to capacity audiences.

An Ethnic Fair, involving volunteers from all parts of the greater Chicago area, from all kinds of national backgrounds, will be presented Friday evening, Jan. 30, and Saturday and Sunday afternoons, Jan. 31 and Feb. 1, at The Century, 2828 N. Clark St.

The public is invited to attend. There is no charge.

The Century, which was transformed into a gallery of shops created along winding ramps that are set off by theater-like lights, was originally a famous landmark in the area, the old Century theater.

During the Ethnic Fair, on stage in the center court will be Japanese classical dancers in their stately robes, Irishmen in kilts playing and dancing the hornpipe, jigs and reels, French dancers in provincial Basque, Normandy and Alsace-Lorraine costumes, Polish youngsters whirling in trios to the fast Trojak, Ukrainian singers, guitarists and dancers, Lithuanians stepping out in their colorful garb, and Bohemians performing the ancient traditional Česká Beseda dance.

All this will take place against the wafting aroma of foreign baking and cooking. The volunteers will sell French croissants, cheeses and pate. There will be Irish soda bread, Japanese cookies, koláčky, strudel, rohlíčky nut cookies, and many other kinds o food delicacies, which will be sold to benefit local churches and neighborhood groups.

On hand will be the Official Rose of Tralee, the Irish beauty queen of the Midwest, Moira Byrne, in her royal gown; the Raparees, Jo and Joan, singers and guitarists stopping here during their country-wide tour; Kevin Henry, piper and tin whistle player; Jack Finan, Irish tenor; Liz Carroll, violinist; Timmy Keane, accordionist, and the Foran family drummers and pipers. In addition, Michael Flatley, world champion step dancer, will appear on Sunday with the Dennehy Irish Champion Dancers. The soda bread will be sold under the auspices of the Mary Immaculate Queen organization.

The Wakayagi Shiu Kai, the Japanese classical dancers, will perform during all three days of The Century's Ethnic Fair. Under the auspices of the Polish Roman Catholic Union of America, will be the South Chicago Polish Dancers, the young dancers from St. James Parish and the dance group from District 7, Group 1, of the Union's headquarters.

The Italian dance group from the Joint Committee of Italian Americans will dance the tarantella and other Italian folk dances. The Norwegian Nordic Folk Dance company will feature the old Rhinelander dance and the Six Men's Ring.

Zilvitis, the Lithuanian national dance group will be represented as will members of the Club Domov of the Alliance of Czech Catholics; singers, dancers and guitarists from St. Nicholas Ukrainian Catholic Cathedral Young Ensemble and the Folklore group of the French-United States Exchange.

Other groups, from a variety of ethnic origins in this area, may participate in the food sales as their contribution to their local non-profit organizations.

Bohemian National Dancers from Club Domov are scheduled to appear on Sunday, Feb. 1, at 3:30 p.m.

BISHOP RUSNAK SLOVAK VISITATOR —

Slovak Byzantine Catholics Making Strides in Canada; Need More Priests

ROME — The number of Slovak Byzantine Rite Catholic faithful who have settled in Canada is estimated at between 25,000 and 30,000. They are scattered over the immense North American province.

About twenty years ago, a certain number of priests from Slovakia and devoted themselves to the spiritual assistance of their fellow countrymen. Their activity is in full progress; yet only about half of the faithful have been grouped in parishes or maintain stable contacts with their respective clergy.

The immigrant worker from Slovakia found employment principally in the mines and great steel centers and it was here that the first parishes and misisons were founded. There are parishes in Toronto, Montreal, Hamilton, Ottawa, Sudbury, Windsor, Welland, Lethbridge and Ferbie. Smaller groups of faithful are found in the region of the Niagara Falls, at Delhi, Keneston and other areas.

There are at present about 10 parishes with a regular parochial life and a somewhat greater number of missions served by visiting priests. In twenty years much work was done for the organization of these parishes and for the construction of the parochial buildings. Now all the parishes are provided with churches, rectories and halls.

The future of these good communities, however, leaves us a little perplexed. There is a need of priests with a good command of those languages which will permit a fruitful ministry, particularly on behalf of the present generation. In the larger parishes, it has been found necessary to celebrate three successive Liturgies in different languages to meet the demands of the faithful. Then, too, one notes a scarcity of vocations. Yet the people are attached to their Faith, their liturgical and national traditions and are generous towards their clergy.

Most Reverend Michael Rusnak, C.SS.R., auxiliary to Ukrainian bishop, Most Reverend Isidore Borecky in Toronto, serves as Visitator to the Byzantine-Rite Slovak faithful in Canada.

— 1974 — — 1976 —

IN MEMORIAM

JANUARY 18

In loving memory of our dear Wife, Mother, Mother-in-law and Grandmother

LAURA MUCEK

who passed away to her eternal reward two years ago on January 18, 1974.

O Lord, God of Mercy, grant the soul of Your servant, Laura, whose second anniversary of death we observe, a haven of refreshment, a blessed repose, and the glory of Your light. Through Jesus Christ our Lord, who lives and reigns with You in the unity of the Holy Spirit, God, forever and ever. Amen.

Lord, grant her eternal rest!

Joseph L. Mucek, Sr., husband, and Family

Dr. Ludvik Nemec:

PIUS XII AGAINST NAZISM, FASCISM AND COMMUNISM

(Continued)

The world democracies seemed to concentrate on the criticism of the Nazis and the Fascists, even though the Pope did not name the aggressors. The Nazis and Fascists basically ignored the firm, hostile parts of the encyclical and they approved the plea for justice and treaty revision that was praised as a rejection of the Treaty of Versailles. Also, it was considered a rejection of Ally policies, such as those of England and France.

Reactions of the Nazis and the Allies to this encyclical were very different. The world democracies seemed to concentrate on the criticism of the Nazis and the Fascists, even though the Pope did not name the aggressors. The Nazis and Fascists basically ignored the firm, hostile parts of the encyclical and they approved the plea for justice and treaty revision that was praised as a rejection of the Treaty of Versailles. Also, it was considered a rejection of Ally policies, such as those of England and France.

A foreshadowing of Russia's "swallowing up" tactics came about when Latvia, Estonia, and Lithuania had to sign a non-aggression pact with Russia. Pius was well aware of the danger here. He informed the new Lithuanian minister that:

"If in the midst of present events Christian nations are entitled to Our solicitude and Our pastoral vigilance, Our sons and daughters of Lithuania can understand how close we are to them . . ."

The Pope assured the world, too, that his eyes were not closed to these dangers at hand.

Russia aggravated the situation when she attacked Finland. The Pope became angry at this and certainly did not mince words; he resorted to undiplomatic terms: "These are actions which cry to the heavens for vengeance." Everything seemed to be growing worse and worse. On Christmas Eve of 1939, Pius XII continued his encyclical "Summus Pontificatus." It outlines his five-part peace plan. The parts of this are:

1. his acknowledgement of the right of all nations, great and small, to security and independence;

2. the necessity that nations free themselves of the "slavery" of the armament race;

3. The reinvigoration or creation of internal institutions;

4. the establishment of proper regard for the rights of racial minorities;

5. the recognition that nations should work not against, but with the Divine Law.

This plan seemed to outline a perfect state of peace and happiness for all, but because of all that was to come, it was in vain. The Nazis and Fascists, along with the Communists must have ignored it, for no good results came about.

* * *

Months later, in March of 1940, Hitler sent Ribbentrop, his Minister of Foreign Affairs, to see Mussolini. Hitler wanted to tell Mussolini of his plans. Ribbentrop went to see Pius XII, also. During the conference, Ribbentrop spoke profusely and continuously on the power and supremacy of the Third Reich. He told the Pope that siding with the Allies is a folly. Pius calmly waited until this messenger had finished. Then he began reading, in perfect German, the list of atrocities going on in the occupied countries. Ribbentrop walked out in a huff. This is an interesting incident that points out the calm diplomacy of Pius XII, yet his ability to be firm.

Pope Pius, still concerned about his homeland, tried to persuade Mussolini not to join in the war. The king and queen of Italy agreed with the Pope's efforts here. As a token of their appreciation, they made the Pope's nephews princes. Mussolini was obstinate, however. He met with Hitler at Brenner and decided to follow his lead. From April until May, the Führer became more destructively ambitious. Germany invaded Denmark and the Netherlands, and Belgium. France became involved when Mussolini declared war on her in late May.

At this point in the events of World War II, it would be well to examine the Pope's diplomacy in relations with Hitler and Stalin, specifically. Going back to his election, we can see even then that the authorities in Germany did not like this new Pope. On March 3, 1939, the Berlin "Morgenpost" stated:

"The election of Cardinal Pacelli is not accepted with favor in Germany because he was opposed to Nazism and practically determined the policies of the Vatican under his predecessor, Pius XI."

The Nazis specifically did not like Pius XI because of the intransigency of the Catholics in western Europe, the embarrassing resistance he inspired in Germany of both Catholic and non-Catholic leaders, and the increasing sympathy he gained for the Allies. Pius XII had previous experience with the Nazis even before he was elected Pope.

He had been the Nuncio to Munich, and the people's suffering and hardship caused by the rise of the Nazi Party met him each day. He knew well the threat of such a party. Pius XII had also studied the principles of the Nazi philosophy; their ambition could only grow with each conquest. Here, again, one can see what a remarkable Pope this man was. Pius XII was not only very devoted to the Church and God, but he seemed very well versed in politics and foreign affairs.

* * *

The Vatican paper "Osservatore Romano" seemed to relax its anti-Nazi campaign for a while. Many wrongly concluded that the Papacy was giving in and yielding to Nazi pressure. That was definitely the wrong reason. The Pope, again, was only applying some diplomacy. He had to step with care in order not to bring about threats to Church lives and property in the realm of the Third Reich. He realized, too, that if he openly denounced Hitler at this time, he would crush any chances at being an instrument of negotiation. The Pope had felt this way at the very start of the war and even before the war started; the same fears were valid now.

Later, after Italy was taken, the Pope continued his spiritual efforts, giving allocutions and encyclicals. He stressed the fact that geographical changes do not change moral issues. He condemned persecutions, deification of materialism, the philosophy of might and the subordination of the family. Pius XII never forgot his role as spiritual leader while entangled with war worries.

* * *

On June 22, 1941, Germany made another astounding move: she attacked Russia. Mussolini and Hitler assumed that this would place them in favor with Pius XII, for they praise this action as a move against the evil of communism. The two thought that this would surely stop the Pope's neutral attitude. They were wrong. Pius made a radio broadcast on June 26. He made no anti-Reich statement, nor any anticommunist statement. But, "the Holy See adapted no clear position in favor of Reich actions against Russia." In a way, this implied that at this time, Pius considered Nazism worse of a threat than communism. He did not ignore the Russian threat, however. He wanted the Nazis defeated soon, so that the free world would be strong enough to defeat the communists. Many feel that there are two reasons why Pius XII refrained from anti-communist remarks in his broadcast: first, he did not want to cause tension between Western democracies and Russia, their ally, and secondly, he did not wish Hitler to assume tht the Vatican was siding with the Nazis in any way.

The Red army became gradually more powerful. Those countries that had been conquered by the Nazis were now under threat of the Communists. Poland was one of these. Pius XII gave sympathetic speeches to groups of Polish visitors at the Vatican. He acknowledged the threat, but, still staying neutral, he did not mention the specific name of the threatener.

The Communists did not remain silent either. They blasted anti-Vatican propaganda to the people under their control. The Pope heard of this, and addressed some Italian workers on the subject. He denounced accusations that Church collections were being used to promote the war. He defended himself in saying that after publication and circulation of Vatican documents and records, all can see that Pius XII truly wants peace. Pius said that these derogatory statements came from hatred and deprecation of the Church and not from mere ignorance. Again, no specific names were mentioned, but all knew about whom the Pope was speaking.

* * *

On Christmas of 1944, Pius XII gave an important address that emphasized five important things. Firstly, Pius XII told all that he would not disapprove of any form of government as long as it works for the citizen's welfare. Secondly, he defined the state as "an organic and constructive unity of true people." Next, he distinguished between two terms people and the mass, saying that the mass can be misused and become an enemy of the democracy. He then showed the result of a distortion of the word democracy: it becomes absolutism. Finally, Pius XII said the Church had a mission to be a guardian of the actual dignity and liberty of man.

(To be continued)

TO OUR GOOD FRIENDS AND READERS

As "HLAS NÁRODA" is a different newspaper than KATOLÍK and NÁROD, which ceased publication last December, and is under a different administration, that we may publish the HLAS NÁRODA, we must have the means to do so. We kindly request our readers to send in their subscription early. It is $15.00 per year in U.S.A., $16.00 in Canada. Our every edition costs us a thousand dollars, even though we, the editors, labor without recompense. We would very much appreciate your recommending our newspaper to others and sending us their subscription.

Thank you and God bless you.

Fr. Vojtěch Vít, O.S.B., editor.

Name .....

Address .....

City ..... State ..... Zip .....

Subscription $15.00 per year

Send to: HLAS NÁRODA, 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, IL 60623

St. Joseph Society, #156, Czech Catholic Union

Sponsors a

Jaternice (Liver Sausage) or Klobasy Dinner and Dance

SATURDAY, FEB. 7, 1976

Karlin Hall, 5302 Fleet, Cleveland, Ohio

$3.50 — Serving Continuous from 6:30 P.M.

Music by Karlin Brass from 7:30

Reservations: Call Joe Kocab, 883-1760 or Mary Ann Mahoney, 439-5388

Dr. George S. Benson:

JUVENILE CRIME

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

More than half the crime committed in America is committed by juveniles. The statistics regarding juvenile crime are terrifying for the future of our nation. Since 1960, arrests of juveniles under 18 for violent crimes such as murder, rape and robbery have increased 216 percent. Arrests for property crime, such as burglary and auto theft have increased 91 percent. Juveniles under 18 are responsible for 51 percent of the total arrests for property crimes, and 45 percent for all serious crimes.

High Cost

In 1970, the financial cost was in excess of $4 billion. There is no way to estimate the loss in human terms to both the victims of juvenile crime and to the juveniles themselves. But the most startling statistic of them all is found in the fact that from 60 to 75 percent of all juvenile offenders become second offenders in crime. Many observers believe our nation's out-moded facilities and methods of handling first offender juveniles are largely responsible for this high percentage of repeaters. Nearly 40 percent of juveniles put in jail have committed no provable criminal act.

These are cold, hard, terrifying facts which portend great difficulties for the future of America. There are many legislative acts now being taken to correct some of the glaring inadequacies in facilities for taking care of the juvenile who gets into trouble with the law. Congress has passed The Juvenile Justice and Delinquency Prevention Act of 1974 in an effort to do something about the problem. This Act has great bipartisan support and will make available to State and local governments, as well as private non-profit organizations, vast amounts of tax money to provide facilities and personnel to deal with this growing problem. One of the main thrusts of the guidelines by which this money will be made available will be in the area of delinquency prevention and the reduction of the rate of crime repetition.

The Basic Cause

All of this is necessary and vital to deal with the situation as it now exists. But, there is a real question of whether these techniques can get at the basic cause of juvenile crime. What can police officials, juvenile judges and custodial authorities really do about the circumstances in the homes of America which may be one of the major causes of juvenile crime? Under our system of freedom, parents are not now and we pray will never be required by governmental authority to raise their children by a book of rules prescribed by a central authority. Yet, it has been admitted by the leading authority on the subject of child-rearing, Dr. Benjamin Spock, that his books on the subject which were accepted almost wholesale by parents of a generation ago, may have been wrong.

Permissiveness Re-Examined

The nation is taking a new look at the "permissive" concept of rearing children, for we seem to have reared a generation, many of whom do not hold respect for any form of authority. In all fairness, the problems of the present cannot all be blamed on the "permissive" philosophy of child-rearing. There are many well-adjusted people from that generation and from that philosophy. Many parents who followed that concept were successful and some were not. It has been suggested by some of the "permissive" authorities that parents were confused by the technique and were not able to understand what it was all about and thus, confused their children by a mixture of "permissiveness" and "authoritarianism." Some have even gone so far as to suggest this is the cause of the great increase in juvenile delinquency today.

What does seem to be valid is the fact that somewhere along the line, many young people were not taught respect for the rights of others, were not taught that each person's freedom to do as he wants must stop at the first infringement upon the rights of another person. This applies to property as well as human behavior and is basic to the freedom of any society. It has been expressed in many ways . . . "Freedom does not include shouting fire in a crowded theatre," "The individual's rights of one person stop where the nose of another individual begins." All of which boils down simply to the maximum of the Christian equation that we should "love our neighbor as ourselves."

Drugs and Juveniles

There are many other factors in the juvenile disregard for law. Foremost among those factors is the drug traffic. Only during the past twenty years has the use of drugs been glamorized among young people. First, it was the drugs producing hallucination, such as marijuana, hashish, LSD and other so-called organic drugs which were taken up by some college students and professors with attendant public discussion as to the consequences. A college professor, Dr. Timothy Leary became the high priest of this type of drug advocate. He was given nation-wide publicity and his views were quoted so widely that hardly a youngster in America did not hear, and many were able to quote his arguments in favor of the use of drugs.

The epidemic of drug use began to spread. It was accompanied by the wave of violence which swept the campuses and the nation. Led by such widely publicized figures, it also became a fad among young people to be arrested by the police for drug use. This led to the use of other and more dangerous drugs such as cocaine and heroin. Today, Federal Crime officials can document that about 70 percent of all crimes committed by juveniles are drug associated. Each year, the age level of drug users has gone down, until now drug usage has invaded the elementary school systems of America.

C.A.C.C. – CHRISTIAN ANTI-COMMUNISM CRUSADE

The year "1975" was a triumph for communism and a disaster for freedom. Many countries fell to the communist assault and more are threatened. Vietnam, Cambodia and Laos are ruled by communist dictatorships while communist-led insurgencies threaten Thailand, Burma, Malaysia and the Philippines. The communists are picking up the disintegrating Portuguese empire piece by piece. Mozambique and Guinea-Bissau are ruled by Marxist-Leninists, and a civil war rages in Angola. There, the Marxist MPLA, equipped with modern Soviet weapons and supported by Cuban soldiers, is in control of the capital, Luanda, and has proclaimed itself the sole legitimate government of all Angola. This claim has been recognized by most of the communist countries and several major black African states. The triumph of the MPLA in Angola would provide the Soviet Union with a major base on the West Coast of South Africa. Russia already has a base in Somalia on the East Coast of Africa which places it in a strategic position to control the eastern entrance to the Mediterranean. Soviet military might increases exponentially.

In countries where the communists have not yet conquered, major erosions of freedom are taking place. Democratic forms of government are being replaced by dictatorships. The situation in India is typical of a worldwide phenomenon. There, Mrs. Ghandi has assumed dictatorial power with the wholehearted support of the Indian Communist Party which is affiliated with the Soviet Union. The transition from a non-communist dictatorship to a communist dictatorship is much easier than the transition from democracy to communism. Therefore, any erosion of freedom constitutes a victory for communism.

The Humanitarian Mask

Once in power, the communists impose the most efficient tyranny that mankind has yet designed. However, while advancing towards conquest, they often wear a humanitarian mask. Those who live in communist-controlled countries are well aware of the true nature of the communists, but many in unconquered countries regard them as the friends of the poor and the oppressed, and the anticommunists and the conservatives as avaricious and callous towards human suffering.

The Golden Key

The practitioners of the healing arts possess a golden key that will open doors into the hearts and minds of people everywhere throughout the world. This open door provides an opportunity for a messenger to enter. Unfortunately the message delivered has often been the false doctrines of communism.

The communists have used skillfully the idealism of youth and the service of doctors. On the world scene the most effective North American Communist was the surgeon, Norman Bethune. He was a member of the Canadian Communist Party, and he was sent by the Communist Parties of Canada and the United States to help the Red Army in China. He arrived in Yenan in the spring of 1938 and died two years later from blood poisoning which he contracted while operating on wounded soldiers. He was beatified by Mao Tse-tung whose article "In Memory of Norman Bethune" is classified as one of Mao's three most-read articles. His example served as an inspiration to millions and recruited multitudes into the communist ranks. Mao Tse-tung writes in "Selected Works of Mao Tse-tung, Volume II",

"Comrade Norman Bethune, a member of the Communist Party of Canada, was around fifty when he was sent by the Communist Parties of Canada and the United States to China; he made light of travelling thousands of miles to help us in our War of Resistance Against Japan. He arrived in Yenan in the spring of last year, went to work in the Wutai Mountains, and to our great sorrow died a martyr at his post. What kind of spirit is this that makes a foreigner selflessly adopt the cause of the Chinese people's liberation as his own? It is the spirit of internationalism, the spirit of communism, from which every Chinese Communist must learn. Leninism teaches that the world revolution can only succeed if the proletariat of the capitalist countries supports the struggle for liberation of the colonial and semi-colonial people and if the proletariat of the colonies and semi-colonies supports that of the proletariat of the capitalist countries.

"Comrade Bethune's spirit, his utter devotion to others without any thought of self, was shown in his great sense of responsibility in his work and his great warm-heartedness towards all comrades and the people. Every Communist must learn from him." (Page 337)

Christian doctors have been sacrificing and serving similarly for centuries but most of them have not received this type of publicity. Dr. George Westcott, Vice President of the Christian Anti-Communism Crusade, is a United States surgeon with deep Christian compassion for the victims of treatable yet untreated disease. Before the Second World War, he served as a medical missionary in the Congo. He is now 70 years old and five years ago suffered a coronary heart attack. Following the death of his wife, he returned to Zaire two years ago to devote his surgical skill to those suffering in that country. He writes from Bunia, near the Uganda border:

"With cities and nations collapsing around the world, we are seeing the 'distress of nations.' But life for me goes on just as it has the past 20 years. I celebrated my birthday recently by doing my 3200th operation. I've been visiting 6 hospitals of late and a 7th is to be scheduled. They span 550 miles. It's like one in Detroit, one in Washington, D.C., and five in between. This past week counted 60 operations with 10 yet to go before the plane arrives."

We must utilize the golden key provided by medical skill to open doors into the hearts and minds of unconquered people and then provide the anti-communist message to complete the liberation from evil.

FROM BOHEMIA TO IDAHO

The Story of ANNA KAZDA — Sister Jane de Chantal Kazda, C.S.J.
(As told to Sister M. Aloysia Ames, C.S.J.)

(Continued)

We were poor, isolated, pioneering immigrants, happy in each other's company. We continued our Bohemian practice of saluting one another with the prayer, "Praise be to Jesus." Our daily family prayer and mother's explanation of our Catholic religion strengthened us in our faith.

* * *

Antonia and I understood why Mother had returned from her tiring trips with Uncle Soumar without buying a farm. The boys were working and bringing in as much money as they could. How could we help? Going out of doors after a light rain, we saw a beautiful rainbow. There was our chance to help Mother! We ran as fast as we could through the wet field. If only we could reach the pot of gold at the rainbow's end before our guide faded from our sight! The first time we were slow. Next time we would be ready and get a better start. We kept our secret to ourselves hoping to surprise Mother with all the gold. Again and again we tried to outrun the fairies who folded up the rainbow too soon. Our practice was improving our speed in running; still we met with disappointment and returned wet and tired. Mother had been watching us without our knowing, and concluded it was time for her to take us in her arms and let us tell her all about our efforts. We cried as much from fatigue and disappointment as we poured out our tale. She comforted us by saying that each of us, in bringing her sister safely home, had brought to Mother the treasure she valued more than all the gold in the world.

* * *

One day Rudolph hid in the hayloft little wooden animals he had made. While we were playing there in the clean hay, he entered the barn and silently pulled the string which he had attached to the animals and dropped them through the rafters. We saw the animals move. We screamed and dashed for safety from the strange live creatures. What a laugh we when we met Rudolph with the string in his hand and we knew the source of the animals' life!

On a winter evening when they were visiting the Soumars, Rudolph and Charley planned a dramatic trick on the family. As soon as it was dark enough, Rudolph left the house saying he should start for home. He waited outside the window until Charley had the family laughing. Taking advantage of the noise inside, he hammered a big nail into a log of the house near the window. To the nail he attached one end of a string and carried the other end to the woods nearby. Charley came out. With a wad of soft wax which he had in his pocket he rubbed the string from the nail to the woods. Rudolph held the string taut while Charley plucked it, sending moaning vibrations into the house. The folks inside could not locate the source of the disturbance. Uncle Thomas could see no one from the door. The boys could hear their cousins guessing that it was one of several animals they named. Uncle came out again carrying his ax. Just as he was about to chop open a log near the foundation of the house to free the trapped "animal," the boys ran from the woods laughing. Everyone enjoyed the joke. It is interesting that none of us became ugly when teased. We knew the teasing was meant in fun and we received it in that manner.

Before my sister and I heard of this joke played on our cousins, Rudolph found us in a situation where he could tease us. We were resting quietly in the hayloft, when we suddenly heard the vibrations of the waxed cord coming from an area directly below us. Perhaps it was a criminal hiding from the law in our barn. It might be an Indian waiting for a chance to steal or scalp us. Fired with such suppositions, we lost no time in getting down from the ladder to warn Mother in the kitchen. Rudolph followed us into the house. By putting our story and his together, we found plenty to amuse us.

Because neither Antonia nor I was heavy, we enjoyed a special sport — a fir tree swing. We selected a fir tree that was young enough and strong enough for us to bend the center "pole" until we could grasp it near the tip. Holding on tightly, we then bounced into the air and let the pole swing us up and down in a most delightful manner. I loved my sister more than anyone in the world, next to Mother. However, whenever I had a chance I was with the boys. One day, when they were playing near the house, they let me chase balls for them. After a while, I wanted to show off a little. The next time I got the ball, instead of throwing it to one of the boys, I threw it as high as I could. It landed on top of the barn. Rudolph said, "I wonder who threw the ball in that direction. Did you throw it?" he asked, looking at me. It was a case of silence giving consent. Their game was spoiled because they had to climb up on the barn to free the ball from the spot where it landed. No one scolded me, but I learned a lesson that "showing off" is poor sportsmanship.

* * *

Rarely did strange men come to work around our place. As might be expected, I had to see what they were doing and hear what they had to say. While I was watching, I heard unfamiliar English words that had a strong interesting ring. I repeated these new words when I was in our kitchen. Mother sat down and talked to me, explaining that though the words in themselves were good words, the manner in which the men were using them was bad. I must be more careful in repeating words and phrases that I did not understand. She thought it best that I stay away from the strange men.

We usually spent winter evenings together in the kitchen unless some of us went to our cousins' house. For whatever naughty act I had done I was told to leave the family group and go to bed. Reluctantly, I closed the door of the bedroom behind me and sat on a chair to nurse my hurt feelings. However, I was too active a child to sit quietly very long. I had to do something. I did! When I untied my shoe and took it off my foot I threw it as hard as I could against the wall. Wham! Crash! The shoe missed the wall and went through the window pane. Everyone heard the noise and came to see what was the matter. I was sitting quietly on my chair, astonished at what had happened. My temper and hurt feelings had vanished. I told the family I did not know how it happened. In a sense this was true; I had aimed at the wall. Rudolph left the room. I heard the outside door open and close. Soon he returned and, with a look of disappointment on his face, said quietly, "The force that broke that window came from inside this room. All the shattered glass is outside, not inside the room." I was ashamed of myself not only when Rudolph spoke, but for a long, long time. Because of the deep snow it was several days before anyone could go to town to buy glass, and new glass cost money which was scarce. Everytime I entered the bedroom I felt as though I were going into a cold, dark cell because no light entered through the boarded window.

* * *

Charley enjoyed poetry and read or recited it with expression. He had one poem that I often asked him to repeat. The story appealed to me because, as I have said before, whenever I did wrong I was caught in the act. Charley's poem was about a lady who bothered her doctor with every little complaint. On meeting him in town one day she stopped him and began to recite several symptoms of ailments. He asked her to hold out her tongue . . . "A little farther, please. Close your eyes. Now, I can see better. Let me look." After saying that he quickly hurried down the street. Suspecting that something was wrong because the doctor did not tell her to close her mouth, she opened her eyes. Shamefully she noticed that several people were looking at her with questioning expressions on their faces.

Charley could remember and repeat a joke without ever losing the punch line. I admired this in him and tried to do the same. I am sure that I developed my love of poetry and interest in jokes from Charley. Please don't get the idea that all was fun between Charley and me. If I deserved a scolding, he saw to it that I received one and that I understood why it was given.

* * *

The three years that we lived near Southwick and were able to go to school were also the years we carted no, sledded — from a nearby creek all the water we used at our house. Mother had bought Weasel, a large, gentle work horse, for twenty-eight dollars. To get the water we girls harnessed Weasel to a sled. We carried the water barrel on a sled instead of a wagon because the boys could make a sled at almost no cost. Besides, the sled was lower than a wagon floor would have been. With our little buckets, Antonia and I dipped the creek water into the barrel until it was full. Once I asked Weasel to carry home my bucket. He patiently took the handle of the bucket in his mouth and off he went. Charley bought a racehorse, Bill, for five dollars. He was a gentle riding horse. Charley could take Antonio and me both with him to ride on Bill. Although Bill was a strong horse, he would not move for us if we put a harness on him. He gave us to understand that he was not a workhorse by kicking the water barrel sled to pieces, and dumping us all in the snow when we wanted a winter ride.

It is now time, my dear nieces and nephews, to tell you about our home on our own property. You remember that my mother's trips with Uncle Thomas to locate land she could afford to buy proved fruitless. Mother and the boys finally decided that, since they could not acquire cleared land, the best thing to do was to buy timber land and clear it. In 1900 Mother purchased eighty acres from Charles H. James of Umatilla, Oregon, for a total price of three hundred dollars. This tract, a forest of pine, was one-half mile south of Southwick toward Cavendish in Nez Perce County. Later changes in county lines locate it now in Clearwater County. Mother gradually acquired additional acreage.

Some folks who knew that Mother had been looking for farmland were surprised to learn that she had bought a forest. Words of pity and scorn circulated. "In a hundred years," so the prediction ran, "the Widow Kazda will not get an acre of clear field from that forest." Those sad-mouthed prophets did not know Bohemian determination, the courage of the Kazdas, nor the loyalty and energy of my brothers in supporting Mother's plans.

Mother and the boys planned carefully and well. As soon as harvest was over and there was little work for day laborers, the boys began to cut trees on our lands. All through the winter they worked. Snow lasted, as usual, from November to April. The boys began to remove tree stumps with the arrival of Spring. This was very hard work, so hard that I did not want to watch.

My brotehrs' first goal was to fell enough trees to build a house. Next they cut into convenient lengths all wood available and stacked it ready to sell. Rudolph taught me how to measure a cord of wood so he would have time to continue his work while I sold the wood. Because I was so small many farmers asked my age and seemed doubtful when I said I was twelve. My serious manner as I measured the wood satisfied them and they paid the price of $2.00 a cord. It made me proud to be able to share in the family earnings.

We moved into our house as soon as possible. Mother, my sister and I shared one of the two rooms downstairs. The other was an all-purpose kitchen and living room. A ladder outside led to the boys' attic bedroom. The photo I have of this house was taken after the barn and shed had been added. There is enough forest in the background of the picture to give an idea of the big task my brothers undertook when they started to clear the land. We were poor, very poor. Often we met the oncoming day with less than enough of wordly goods to fill our needs. After making the final payment on the land, Mother had only thirty-five cents in her purse. It was Christmas Eve, 1900. In spite of our poverty, we were an uncomplaining family. Mother's example of pride in the accomplishment of hard work, her faith in God and in the protection of Holy Mary, filled us with worthy ambition and generosity in supporting one another.

(To be continued)

★★★★★★★★★

MORAVIAN VALENTINE COOKIES

★★★★★★★★★

1 cup butter or margarine
2 cups sugar
4 eggs
4 cups sifted flour
1¼ teaspoon cinnamon
⅛ teaspoon nutmeg

Cream butter and sugar thoroughly. Add eggs, one at a time, beating well after each addition. Sift together flour and spices. Gradually add to creamed mixture, blending after each addition. Chill. Roll dough, a little at a time, on well-floured surface to ⅛-inch thickness. Cut into desired shapes (hearts, diamonds, daisies, etc). Place on greased baking dish. Bake at 350 F. for about 10 to 12 minutes or until lightly browned. Yield: about 8 dozen 2½-inch cookies.